

URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL
JOURNAL

Pääkirjoitus Suzanne Kelly, päätoimittaja	1
Kuka minä olen? David Graves, Kanada	2
Urantia-kirja ja kristillinen uskonni André Traversa, Yhdysvallat	5
Toisen virstan kulkija hakee työpaikkaa Chris Wood, Yhdysvallat	8
Tännekö tahtoisimme syntyä uudelleen? Seppo Kanerva, Suomi	10
Henkilökohtainen kasvu ja saapuminen mansiomailmoihin William Sadler, Jr., Yhdysvallat	14

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja Suzanne Kelly
skelly@wtmi.net
Apulaistoimittaja **Alice Arkens**
alicearkens@yahoo.com
Käännöskoordinaattori Alain Cyr
alain_cyr@sympatico.ca
Apulaistoimittaja **James Woodward**
Käännösvastaava (ranska) **Jean Royer**
Käännösvastaava (espanja) **Olga López**
Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**
Taitto **Verner Verass**
Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Jouni Nurmi ja Seppo Kanerva**
Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: UAI:n johtajisto

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetan.charland3721@videotron.ca
Varapresidentti – **Merindi Swadling** – Australia
merindi@hotmail.com
Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net
Sihteeri – **Susan Owen** – USA
susanowen@earthlink.net
Toimeenpaneva johtaja – **Rick Lyon** – USA

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Carolyn Prentice** – USA
cmp9q3@yahoo.com
Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt kuningaskunta
Garyurantia@aol.com
Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia
vern@designnd.com.au
Konferenssikomitea – **Eddie King** – USA
edwinking@bellsouth.net
IUA:n toimeenpaneva johtaja **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com
Opintoryhmäkomitea – puheenjohtaja **James Woodward**
ubstydygroups@urantia-uai.org
Levityskomitea – puheenjohtajan paikka avoinna
Käännöskomitea – **Peep Sõber** – Eesti
psober@hot.ee
Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA
ghtb@earthlink.net

Pääkirjoitus

Tervehdys, Urantia-kirjan lukijatoverit!

Tervetuloa lukemaan UAI Journalin vuoden 2009 toista numeroa! Tässä numerossa lähemme kiertokäynnille ihmisenä olemisen kokemukseen: henkilökohtaiseen alkuperään, löytöihin, päätöksiin, tuloksiin ja pohdintoihin. Sitten antaudumme jälleensyntymisen filosofiseen pohdiskeluun, ja lopuksi nousemme pintaan tuonpuoleisessa elämässä ja aloitamme seuraavalla olemassaolomme tasolla – toiselta suunnalta.

Omana lisäänään ihmiskunnan henkilökohtaisiin matkakokemuksiin esitellään tässä numerossa neljä henkilökohtaista tutkimusmatkaa. Ensimmäisenä kertojana on David Graves, joka tekee hämmästellessään tuon tuiki tavallisen kysymyksen: *Kuka minä olen?* ja toteaa tämän ihmettelyntunnon olevan jotakin, jota monet meistä aika ajoin kokevat, kun ihmettelevin silmin katselemme tuikkivia tähtiä ja pohdimme sellaisia mittaamattomuuksia kuin: *Kuka minä olen? Olenko universumissa yksin? Miksi olen täällä? Minne olen menossa?*

André Traversa on laatinut seuraavan esseen, joka on kaksiosainen katsaus hänen elämäänsä hänen kristillisen uskonsa valossa: *Omassa mielessäni tiesin, ettei sellaisissa opinkappaleissa kuten ikuisessa kadotuksessa ja sovituskäytöksessä ollut järkeä, mutta sydämessäni halusin tuntea, että olin saanut anteeksi ja että minut oli puhdistettu synnillisyydestä. Tässä on selitys niin monta vuotta jatkuneeseen heiluriliikkeeseen. Toisessa osassa André selittää, miksi jotkut ihmiset säilyttävät kristillisen uskonsa vielä Urantia-kirjan tutustumisensa jälkeenkin ja miten kristillisen yhteisön kanssa tekemisissä oleminen voisi hyödyttää Urantia-kirjan lukijoita. Hän antaa ymmärtää, ettei lukijoiden pitäisi olla liian kärkeä arvostelemaan kristillisen uskon omaavia ihmisiä.*

Kolmas henkilökohtainen näkökulma on Chris Woodin. Se on kirjoitettu silmällä pitäen tulevaa Urantia-konferenssia, joka järjestetään 25.–28. kesäkuuta Coloradon Boulderissa, ja se heijastelee konferenssin aihepiiriä. Chris syventyy siihen, mitä tarvitaan morontiamailmoissa menestymiseen. Artikkelissa *Toisen virstan kulkeja hakee työpaikkaa: 2000 sanaa vaihtelunohjaajiin liittymisestä*, Chris pohtii menneisyyden hetkiä todeten seuraavaa: *Hyvästä teoista, teoista, joiden avulla ihminen pystyy kohottamaan, valaisemaan ja opastamaan toisia ihmisiä heidän matkassaan mäkeä ylös kohti hengellistä ymmärrystä, puhutaan yleensä ihmisille Jumalasta annettuna ilmoituksena ja Jumalalle ihmisestä annettuna ilmoituksena. Hyvä asennoituminen kuitenkin ilmaisee näiden tekojen takana olevat vaikuttimet ja näyttää velvollisuuden ja palvelun eron. Luulen, että minäkin tulen hakemaan sitä työtä!*

Nämä kirjoittajat ovat henkisillä vaellusretkil-

län luultavasti joskus pohtineet kysymystä jälleensyntymästä aivan kuten seuraava avustajamme Seppo Kanerva. Seppo esittää ensin vaikeita kysymyksiä sellaisen henkilön näkökulmasta, joka uskoo lujasti tähän persoonallisuuden loputtomaan vaeltamiseen: *Voisiko oppia persoonallisuuden jälleensyntymästä puolustaa sillä, että jälleensyntymä on tarpeen, jotta persoonallisuus kehittyisi riittävästi ollakseen valmis siirtymään olemassaolon seuraavalle tasolle?* Sitten hän vastaa taitavasti noihin kysymyksiin viemällä filosofisesti pohjan näiltä uskomuksilta moninkertaisiin persoonallistumisiin käyttäen hyväksi useita mielenkiintoisia historiallisia todisteita ja viittauksia *Urantia-kirjaan*.

Viides tutkielmamme tulee viime vuosisadalta mansiomaailmojen kautta, ja sen on kirjoittanut nyt morontiamailmoissa asuva kunnioitettu *Urantia-kirjan* opettajamme William Sadler, Jr. *William Sadler, Jr., eli Bill, jolla nimellä hänet paremmin tunnetaan, oli lahjakas Urantia-kirjan opiskelija, jolla oli myös ilmiömäinen kyky tislata kirjan mutkikkaimmatkin opetukset pubekielelle. Muutamat hänen epämuodolliset esityksensä nauhoitettiin, ja tämä artikkeli laadittiin yhden tällaisen joko v. 1958 tai 1959 pidetyn opintoryhmäesityksen puhtaaksikirjoituksesta. Hän kirjoitti myös teoksen A Study of the Master Universe ja sen liitteenä.*

Artikkelissa ”Henkilökohtainen kasvu ja saapuminen mansiomaailmoin” Bill kertoo meille monia vaikuttavia ja humoristisia tapauksia, jotka perustuvat aikoinaan käytyihin keskusteluihin. Tässä puhtaaksikirjoituksessa hän kehottaa: *”Pysähtykääpä ajattelemaan. Me olemme kaikkein kauimpana. Olemme tikkaiden alimmalla poikkipuulla. Meidän alapuolellamme ei ole mitään, joka voisi tuntea Jumalaa. Ja silti hän on antanut osan itsestään meille eikä meitä paljon korkeammille olennoille, kuten hänen odottaisi tekevän. Ja kuitenkin hän ei asu heissä. Hän ei asu edes meidän lähimmässä sukulaisissamme, elleivät he ole palvelleet tiettyä koeaikaa. Aatamien on tavallisesti palveltava jollakin planeetalla. Toisasteiset keskiväliolennot saavat odottaa kauan, ennen kuin saavat sen. Ja silti se on meidän syntymäoikeutemme. Eikö se olekin ihmeellistä?”*

Kaiken kaikkiaan jokainen artikkeli tarjoaa meille ainutlaatuisen näkökulman, jonka voimme itsekin tavoittaa – ja niin tehdessämme mahdollisesti lopulta oivaltaa, että ... ”Usko voi siirtää vuoria, ja on ihmeellistä huomata, että nuo vuoret voivat joskus olla sinä ja minä.”

Suzanne Kelly

Suomennos: Leena Kari et al.

Kuka minä olen?

DAVID C. GRAVES
Kanada

David on lukenut Urantia-kirjaa vuodesta 1995, mutta hänen hengellinen nälkänsä alkoi jo paljon sitä ennen. Hänen pitkään jatkunut bengennälkänsä on vienyt hänet ”henkilökohtaisesta löydöstä” toiseen. Löydöt ovat hänen mukaansa näyttäneet hänelle jumalallisen suunnitelman. Niistä muodostuu ”hänen kokemuksensa” ja ”vain hänen kokemuksensa”. Itse kukin meistä kokee ylösnousemusmatkansa omalla tavallaan, ja niinhän sen pitääkin olla!

S allinette minun kertovan, miten siinä niin kävi, että olen täällä. Toisen maailmansodan aikana tulevan isäni asemapaikkana oli Sydneyn lennon tukikohta Vancouverin saarella Brittiläisessä Kolumbiassa. Kun oli aika hänen saada komennuksensa, määräyksiä saapui kaksin kappalein. Tuohon aikaan komennuksissa ei mainittu henkilön nimeä, vaan komennus meni jonossa seuraavana olevalle lentäjälle. Komentomääräyksen saapuessani isäni oli jonossa joko ensimmäisenä tai toisena. Jonon ensimmäiset ratkaisivat lanttia heittämällä sen, mihin komennus heidät veisi. Tulevan isäni asemapaikaksi tuli näin Kamloops Brittiläisessä Kolumbiassa. Siellä hän kosi kohtaamaansa tulevaa äitiäni. Joten voisi ehkä sanoa, että olen täällä siksi, että kruuna niin ratkaisi.

En toki usko, että olen täällä sattuman oikusta. Totta on mielestäni se, että täälläolooni on jokin syy.

Se onkin johtanut minut etsimään selvittääkseni itseleni, mikä tuo syy on. Olen aina ollut kyselemässä ”kuka minä olen?” ”Olenko yksin universumissa?” ”Miksi olen täällä?” ”Minne olen menossa?” Ehkäpä tämän kyselemisen luonnonmukainen seuraamus onkin *Urantia-kirjan* ilmestyminen käsiini.

Minulle on erityisen tärkeää urantialainen **persoonallisuus**-sanan käyttö. Tämä erityinen kyseisen sanan soveltaminen puki ilmiäsuun ajatuksen, joka oli tähän saakka ollut siinä määrin julkituomattomissa, että siitä oli tullut luoksepääsemätön, vaikka tuntemukseni olikin, että ymmärrykseni käsitteestä oli täysimääräinen. Ennen kyseistä sanaa kykenin ilmaisemaan käsitteen vain metaforisesti käyttämällä hologrammin (varsinkin irrallisen holografilasin sirpaleen) tarjoamaa analogiaa.

Sallikaa minun selittää

Opiskellessani insinööri-tieteiden opiskelijana valo-oppia olin mukana laboratoriotokokeessa, jossa tutkittiin lasilevyille aikaansaatuja holografisia kuvia (lasilevyn toimiessa ennen digiaikaa valokuvauksessa käytetyn negatiivin vastineena). Auttaakseni teitä parempaan ymmärrykseen siitä, mitä hologrammi tarkasti ottaen on, pyydän teitä muistelemaan *Star Wars* -elokuvaa (mikäli mahdollista) ja kohtausta R2D2, jossa Luke katselee holografista, kolmiulotteista projektiota prinsessa Leahista. Tuo mallinsa mukainen, jos kohta pienoiskoossa oleva kuva prinsessa Leahista seisoj vapaassa tilassa, ja sen kuultiin sanovan: ”Autta minua Obi-Wan Kenobi, olet ainoa toivoni.” Prinsessa Leah oli kyseisessä kohtauksessa hologrammi. Projisoitu valonsäde (joka sekun näkyi kohtauksessa) oli kulkenut holografisen lasilevyn läpi, ja se puolestaan sisälsi informaation, joka tarvittiin prinsessa Leahin kuvan konstruoimiseen vapaassa tilassa.

Kokeen lopuksi laboratorioesimieheni pyysi minua palauttamaan lasilevyn varastoon, ja niin tehdessäni se putosi vahingossa käsistäni. Se näytti menevän sadoiksi

pirstaleiksi. Käännyin katsomaan esimiestä kauhusta kankeana. Holografian tutkimus oli katsokaas tuolloin alkuvaiheissaan, ja holografiset lasilevyt olivat erittäin kalliita valmistaa. Hämmästyttävää kyllä, mutta vahingosta muodostuikin tilaisuus jatkotutkimusten tekemiseen.

Miettikääpä hetki käyttämäni ilmaisua ”negatiivin vastine”. Jos satuit repimään sellaisen negatiivin palasiksi ja käytit sitten yhtä palasta kuvan kehittämiseen, niin mitä mahdoit nähdä? Kehitetyssä kuvassa näkyi alkuperäisen kohteen osittainen rekonstruktio sen mukaan, mitä informaatiota kehitetyn negatiivin palaseen sisältyi. Eikö niin?

Arvatkaapa, mitä tapahtui, kun tuo hajonneen holografilasin yhtä sirpaletta käytettiin hologrammin tuottamiseen. Joko arvasitte? Hologrammi ilmestyi nähtävälle kokonaisuena! Näytti siltä, että sirpaleen koolla ei ollut mitään merkitystä. Joka ikinen sirpale toi nähtävälle koko kuvan. Jokainen siru, oli se miten pieni tahansa, sisälsi kokonaisen kuvan tuottamiseen tarvittavan informaation.

Ennen kuin selitän, millä muodoin tämä analogia antoi minulle kyvyn ilmaista sen sanattoman ajatuksen, johon edellä viittasin, sallikaa minun lainata tutkielmaa *Personality and Man* [Persoonallisuus ja ihminen], jonka George Park esitti Villanovan yliopistossa kansainvälisessä konferenssissa vuonna 2005.

”*Urantia-kirja* paljastaa sellaisen hengellisen käsityksen persoonallisuudesta, joka on uusi ihmiskunnalle. Olemme tietoisia persoonallisuudesta, mutta ihminen ei silti ole koskaan käsittänyt persoonallisuuden olevan jo itsessään ja sellaisenaan todellisuussubjekti. Näemme erot, jotka vallitsevat muodon, hahmon, substanssin ja olemuksen välillä, mutta ihminen ei ole tunnistanut persoonallisen presenssin itsenäistä reaalisuutta.”

Saattaa osoittautua hyödylliseksi miettiä tässä kohdin lisäksi kahta sitaattia *Urantia-kirjasta*: *Kuolevaisen ihmisen persoonallisuus ei ole ruumista, mieltä eikä henkeä* [9:1]. *Persoonallisuus on – korkeimmassa merkityksessä – Jumalan ilmoitus universumien universumille* [29:3].

Urantia-kirja antoi minulle kyvyn käyttää sanasymbolia ”persoonallisuus” sellaiseen, mikä oli siihen asti ollut sanaton ajatus. Ennen kuin käytettävissäni oli tuo sanasymboli, ainoa keinoni sekä lähestyä että käsitellä kyseistä ajatusta oli ollut tehdä se metaforan kautta – holografisen sirpaleen tarjoaman analogian avulla. Sirpale edusti metaforisesti jotakin, jonka käsitin olevan muuan Jumalan **esiintymistapaus**, jonka välityksellä Jumala tuli minulle tiedettäväksi. Ilmoituksemme kertoi minulle, että finiittistä kuolevaisyyppiä oleva persoonallisuus, jonka Jumaluuden Ensimmäinen Persoonaa on lahjoittanut, ilmoittaa Jumalan hänen universumilleen (aivan kuten hologrammimetaforani oli jo tehnyt minulle).

Tuo yksi sanasymboli toimii minun kohdallani viiden käänteentekevän ilmoituksen arvona aitona mittana. Miten ihanaa se olikaan. Minulla oli nyt sana ajatukselle

sellaisesta läsnäolevasta, joka omasta mielestäni oli aikaisemmin ollut tosiasiasa julkituomattomissa. Kyseinen sana muunsi spekulatiivisen käsitteen niin, että ohimenevästä tuli pysyvää ja eteerisestä tuli perin juurin konkreettista. Kysymyksessä oli toden totta henkilökohmainen revelaatio!

Palauttakaa mieleenne, että ilmoittajat aloittavat kertomuksensa viittaamalla *kielen puutteellisuuteen* ja siitä johdettavaan, heidän kohtaamaansa vaikeuteen välittää ilmoitus meille, jotka olemme heidän selvityksensä lukijoita (9:4). Minusta tuntuu, että meidän täytyy pitää tämä huomio aina mielessämme ja tiedostaa se, että lukemiimme sanoihin kätkeytyy monesti paljon enemmän kuin se, mikä on ensi silmäyksellä ilmeistä. Haasteenamme on löytää sanonjen takana piilevä merkitys; ne merkitykset, joihin sanat antavat meille pääsyn. Meidän on pidettävä mielessämme niin ikään muuan toinenkin samaa kertomusta rajoittava tekijä. Ilmoituksenantajat huomauttavat meille niistä ehdoista, jotka sisältyvät heidän saamaansa valtuutukseen. He selvittävät, että ilmoitusta esittäessään heidän on annettava aina etusija korkeimmille olemassa oleville ihmiskäsityksille. He sanovat voivansa *turvautua puhtaaseen ilmoittamiseen vasta, kun esiteltävälle aibeelle ei ole mitään tarkoituksenmukaista ihmismielen aiemmin esittämää ilmaisu* [16:7] (esimerkiksi, **morontia** ja **mota** ovat puhdasta ilmoitusta, kun sen sijaan **Kolminaisuus** ja **neitsestäsyntyminen** eivät sitä ole). Pankaa myös merkille, että heidän saamaansa valtuutus katsoo *tarkoituksenmukaisen ilmaisun* riittäväksi heidän tarkoituksiinsa. Kysymyksessä olevan, ihmismielen esittämän käsityksen ei näin ollen tarvitse olla täsmälleen oikea; sen on tarpeen olla enemmän tai vähemmän tarkoituksenmukainen, enemmän tai vähemmän määrin tarpeeksi hyvä.

On vieläkin yksi relevantti huomio tehtäväksi tässä yhteydessä. Ilmoittajat ovat ylimaallisia, he eivät ole ihmisiä. Joten kohdissa, joissa lukee sellaista kuin ”voimme (tai emme voi) tehdä jotakin”, **siitä ei välttämättä seuraa**, että me ihmiset olisimme samalla tavalla rajoittuneita. On totta, että me saatamme sitä olla, mutta yhtä hyvin voi olla, että **olemme ainutlaatuisella tavalla kykeneviä** tekemään sellaista, mihin ylimaalliset eivät kykene!

Jumalallinen Neuvonantaja sanoo esimerkiksi: *Persoonallisuus on yksi universumien ratkaisemattomista mysteereistä. Pystymme muodostamaan päteviä käsityksiä persoonallisuuden eri lajien ja tasojen koostumukseen sisältyvistä tekijöistä, mutta emme täysin käsitä itse persoonallisuuden todellista luonnetta. Tajuamme selvästi ne lukuisat tekijät, jotka yhteen saatettuina muodostavat ihmisen persoonallisuuden* (korostus minun) *puitteet, mutta emme täysin käsitä tällaisen finiittisen persoonallisuuden luonnetta ja merkitystä* [70:3]. Me ihmiset voimme kuitenkin olla ainutlaatuisella tavalla päteviä käsittämään sellaista, jota ylimaalliset olennot eivät käsitä.

On tärkeää huomata, että Jumalallinen Neuvonantaja näki vaivaa yksilöidäkseen erityisesti sentyyppisen persoonallisuuden, joka käy hänen ymmärryksensä yli, koska se on ominainen juuri ihmiselle. Otettaessa huomioon, että olemme finiittisiä kuolevaistyyppisiä persoonallisuksia, jollaisia Jumalalliset Neuvonantajat eivät ole, saatamme olla ainutlaatuisella tavalla päteviä tekemään jotakin, jota Jumalallinen Neuvonantaja ei voi tehdä! Kehotus ”tunne itsesi” saattaa hyvinkin olla tärkein yksittäinen neuvo, jonka olemme ihmisen ilmaisemana koskaan kuulleet.

Mikäli sattuisitte tässä yhteydessä turvautumaan niin kutsuttuun *huomioijan lakiin*, jonka mukaan huomioija ei

voi olla huomioinnin kohteena, miettikääpä seuraava George Parkin vuonna 2005 tekemää huomiota: ”Henkilökohtaiseen kokemukseen kuuluu muutakin kuin huomioijan laki. Seitsemää Valtiashenkeä käsittelevässä luvussa Universaalinen Sensori sanoo: *Luodun olennon persoonallisuudelle on tunnusomaista kaksi kuolevaisen reaktiokäyttäytymisen itsensä julkituovaa ja luonteenomaista ilmiötä, nimittäin minätietoisuus ja siihen liittyvä subteellisen vapaa tahto* [194:5]. Minätietoisuus menee huomioitsijan lain tuolle puolen, sillä minätietoinen huomioija on **reflektiivisesti** (peilaa-vasti) tietoinen huomioinnin kohteesta.

Joten, minne jäimmekään?

Olen koettanut selittää, että *Urantia-kirja* tarjoaa minulle kielen. Tuo kieli tarjoaa konkreettisen ilmaisun löydöille, jotka olin tehnyt henkisellä matkallani jo ennen sinistä kirjaa. Nuo löydöt ovat suuressa määrin antimeni tähän keskusteluun. Uskon näiden antimien soveltuvan mainiosti jatkuvaan etsimiseeni sinisen kirjan toimiessa oppaanani.

Ennen kuin kerron teille, miksi uskon näiden antimien sopivan hyvin ilmoituksenjälkeiselle ylösnousemukselliselle elämänuralleni, haluan selvittää kaksi seikkaa. Ensimmäisenä sen, etten väitä ymmärtäväni, mutta haluan ymmärtää; ja toisena sen, että haluan teidän tuntevan arvostelun vapautta, ja arvostelu saa olla rakentavaa tai tyrmäävää, kunhan se kumpuaa sydämeistä.

Mistä olisi parasta lähteä liikkeelle? Ehkä tästä: Miksi universumien universumi? Vastaus on uskoakseni jotakin tämän tapaista: Muistaakseni se oli Deepak Copran pojantytär, joka sanoi kerran: ”Meillä on silmät, jotta tähdet näkisivät itsensä.” Pysähdy hetkeksi miettimään, mitä hän tarkkaan ottaen tarkoitti tällä yksinkertaisella mutta oivaltavalla väitteellään. Hänen tarkkanäköisyytensä on kerrassaan mainiota. Sallinette minun selittää sitä omin sanoin: Tähdet pääsevät tietoon itsestään **siksi, että me näemme ne**. Voisiko vastaus kysymykseen ”miksi universumien universumi?” olla noin yksinkertainen. Voisiko luomistuloksen tarkoitus olla se, että sillä keinoin MINÄ OLEN näkee, että HÄN ON?

Harkitkaapa seuraavaa:

Esitettynä siten kuin ajallis-avaruudellinen luotu Todellisuuden alkuperä ja erilaistumista tarkastelisi, ikuinen ja infiniittinen MINÄ OLEN to te utti Jum aluuden vapautumisen kvalifioimatto man infiniittisyyden kableista (korostus minun) *käyttämällä olemukseensa kuuluvaa ja ikuista vapautta tahtoaan* [6:1].

Jotakin outoa tapahtui, silloin kun Universaalinen Isä ja Iankaikkainen Poika Paratiisiin läsnä ollessa itsensä personoimisen tarkoituksessa yhdistyivät. Tässä ikuisuuteen kuuluvassa hetkessä ei ole mitään, mikä enteilee sitä, että Myötätoumija personoituisi absoluuttiseen mieleen koordinoituneena ja ainoalaatuiset energian manipuloinnin oikeudet omaavana rajattomana hengellisytenä. Hänen tulonsa olemassaolon piiriin saattaa päätökseen Isän vapautumisen häneen keskittyneen täydellisuuden siteistä ja persoonallisuuden absolutism in kableista (korostus minun) [98:1].

Pääsy **Jumaluuden vapautumiseen** antaa ymmärtää, että sitä ennen Jumaluus oli kahlehdittua, ja sen taakkana olivat **persoonallisuuden absoluuttisuuden kahleet**, joista jumaluus siis vapautui. Tällainen kielenkäyttö näyttää minusta vahvasti vastanäkemykselliseltä. Se kuvailee MINÄ OLEN -olevaisen infiniittisyyden ja ikuisuuden kahlehtimaksi. Se antaa ymmärtää, että Isä oli täydellisyden pakkositeissä! Ilmoittajat jatkavat samaan kummalli-

seen tyyliin huomauttaessaan, että infiniittisen Jumalan absoluuttinen täydellisyys panee hänen kärsittäväkseen *ne hirvittävät rajoitukset, jotka kuuluvat täydellisuuden kvalifioimattomaan lopullisuuteen* [29:5]. He sanovat lisäksi, että tilanne jatkuisi tällaisena, ellei olisi totta, että *valtavassa maailman-kaikkeudessa Universaalinen Isä osallistuu suoraan jokaisen sellaisen epätäydellisen sielun käymään persoonallisuuskamppailuun, joka pyrkii jumalallisen avun turvin hengellisesti nousemaan korkeuksissa oleviin täydellisiin maailmoihin. Tämä universumien universumin jokaisen henkiolennon ja jokaisen kuolevaisen luodun karttuva kokemus on osa Isän alati laajenevaa Jumaluuden tietoisuutta koskaan päättymättömästi minuitensa loppumattoman todellistumisen jumalallisesta kehästä* [29:5] (korostukset minun).

Mitä tämä tarkoittaa?

En toivottavasti vaikuta ottavani liian suuria vapauksia, jos taas selitän edellä pohdittua omin sanoin. MINÄ OLEN -olevaisen valinta on erillistä Kvalifioitua Absoluuttia Kvalifioimattomasta. Kolminaisuussuhteen ilmeneminen Paratiisissa on välitön seuraus tästä luontaisesta ja ikuisesta vapaatahtoisuuteen perustuvasta toimesta. Paratiisin ja Kolminaisuuden myötä seuraa universumien universumi. Universumien universumi on toimikenttä, jossa henkiolennot ja kuolevaisluodut toimivat. Toiminta tulostuu kokemuksena. Sitten kun kokemus on sekä täysimääräistä että loppuun vietyä, Korkein Jumala oleaistuu. Korkein Jumala on kokemuksellisesti itsensä tietoinen. Ja näin kokemukseen perustuva jumalallinen kehä sulkeutuu, ja sen vaikutuksesta Jumala tietää ja tuntee itsensä.

Miten tämä tapahtuu?

Tahdonvoimansa toimenä MINÄ OLEN päättää astua ulos ikuisen ja infiniittisen jakamattomuuden tilasta, jossa ei esiinny suhteisiin ryhtymisen potentiaalia. Jumaluutena, joka personoituu Jumalana, MINÄ OLEN hyötyy osallisuudestaan persoonallisuuskamppailussamme. Kokemus jälleenyhdistää jumaluuden joksikin enemmän kuin aiemmin. Sellainen on vääjäämätön lopputulos tästä MINÄ OLEN -olevaisen tekemästä valinnasta.

Mahdollisimman yksinkertaisesti sanottuna ennen luomistulosta MINÄ OLEN ei voi nähdä, että HÄN ON, mutta luomistulos muuttaa tilanteen. Kun palauteaan mieleen, että Korkein Jumala on toiminnan tulos, näyttääsi siis siltä, että luomistulos, toiminnan näyttämö, tekee MINÄ OLEN -olevaiselle mahdolliseksi nähdä, että HÄN ON. Seuraavaksi meidän pitää kysyä itseltämme: ”Kuka tai mikä on toiminnan subjekti?”

Uskoakseni yksi edellä esittämistäni lainauksista on jo vastannut kysymykseen. Toiminnan subjekti on enenevän kokemuksen omaava henkiolento tai kuolevaisluotu, joka myötävaikuttaa Jumalan tietoisuuden laajenemiseen todellistumisen jumalallisen kehän kautta. Mutta mitä enentyvä kokemus itse asiassa on? Uskoakseni vastauksen täytyy olla, että se on vapaata tahtoa käyttäen tehtyjen valintojen funktio. Olen tyytyväinen tähän vastaukseen, sillä ilmoituksenantajat kertovat meille seuraavaa:

1. Joka ainoalla vapaasta tahdosta tehdyllä ja jumalallisen suunnitelman mukaisella valinnalla saavutettu kokemus myötävaikuttaa sielun kasvuun.

2. Sielu myötävaikuttaa Korkeimman Jumalan oleaistumiseen.

Koska näyttää järkevältä päätellä enenevän kokemuksen

sen edellyttävän vapaata tahtoa, kysyn uudestaan: ”Kuka tai mikä on toiminnan subjekti?”

Toiminnan subjektilla täytyy vähintäänkin olla vapaa tahto. Tämän edellytyksen seuraus näyttää loogisesti olevan, että toiminnan subjektin tyyppistä riippumatta subjektin on pakko olla persoona (jossa Jumala Isän eli Jumaluuden Ensimmäisen Persoonan persoonallisuuden lahjoittamisesta hyödyn saava osoittaa olevansa persoonainen).

Sallinette, että teen taas yhteenvedon. Toimintakenttä on välttämätön, jotta MINÄ OLEN ”näkee”, että HÄN ON. Toiminnan subjektien täytyy tällä kentällä olla persoonia. Vain siksi, että Isä lahjoittaa jumalallisen persoonan, henkiolennot ja tiedostavat luodut ovat persoonia.

Voi, vielä yksi seikka: *Jumala ei ole itsekeskeinen eikä itseensä pitäytyvä. Hän ei koskaan lakkaa lahjoittamasta itseään valtavan universumien universumin kaikille tiedostaville luoduille* [36:3].

Onko viimeksi esittämäni huomio yhtä merkittävä teille kuin se on minulle?

Miten niin merkittävä? Ajatelkaapa sitä. Jumala, joka on persoonallisuuden *sine qua non**, lahjoittaa lakkaamatta itseään tiedostaville olennoille. Eikö tämä puhe itseyyden lahjoittamisesta anna itse asiassa ymmärtää, että kyseinen lahja on persoonallisuus? Selvää on, ettei ole mitään järkeä erehtyä pitämään hänen itseyytensä lahjoittamistaan hänen seuraavana lahjanaan: esipersonallisena lahjana, joka annetaan persoonallisuuden tekemän ensimmäisen moraalisen valinnan jälkeen. Ilmoittajien sanoessa hänen lahjoittavan lakkaamatta itseään kaikille tiedostaville luoduille he **puhuvat jumalallisen persoonallisuuden lahjoittamisesta**.

Seuraava kysymys: Emmekö voi sanoa, että itseyyttään lahjoittaessaan Jumala lahjoittaa peräti Jumaluuden ”ainesta”? Eli että persoonallisuus on jumaluusainesta? Sanaan ”aines” ei sisälly mitään epäkunnioittavaa. Persoonallisuus on ”ainesta”, jolle en keksi parempaakaan sanaa. Se on Jumalan ”ainesta”. Sanotaanpa se toisin. Ilmoittajat kertovat, että *[i]lman Jumalaa ja hänen suurta ja keskeistä persoonallisuuttaan ei koko laajassa universumien universumissa olisi mitään persoonallisuutta. Jumala on persoonallisuutta* [28:4].

Muuan edelliseen liittyvä oivallus lisää omalla kohdallani tämän huomion merkittävyyttä. Tämä ymmärrys nimittäin tuo esille toisenkin revelaation. Yhtäkkiä oivallan, että oppiessamme, että meidän on tehty Jumalan kuviksi, ei peilissä näkemäni kuva ole kyseinen kuva. Viittaus liittyy pikemminkin siihen jumalainekseen, joka kuvastuu tai tulee ilmi omassa olemuksessani. Te ja minä olemme persoonia sanan Urantia-merkityksessä. Te ja minä olemme persoonia, ja persoonat ovat jumalainesta.

Huokaikaa syvään, pysähtykää kotvaksi ja miettikää Marianne Williamsonin esittämää huomiota: ”Syvimmillä oleva pelkomme ei koske riittämättömyyttämme. Syvin pelkomme on, että olemme mittaamattoman voimakkaita. Oma valomme – ei suinkaan pimeytemme – kauhistuttaa meitä eniten. Kysymme itseltämme, kuka minä olen olemaan etevä, upea, lahjakas ja satumaisen ihana? Itse asiassa, kuka sinä olet, ettet olisi kaikkea tuota? Olet Jumalan lapsi. Mitättömäksi tekeytyminen ei palvele maailmaa. Mitään valistunutta ei liity vähättelyyn, jos se tapahtuu siinä tarkoituksessa, että muut ihmiset eivät tuntisi epävarmuutta rinnallasi. Meidän kaikkien on tarkoitus säihkyä, aivan kuin lapset säihkyvät. Synnyimme tuodak-

semme julki sitä Jumalan kunniaa, joka on sisällämme. Se ei ole vain joissakuissa joukossamme, se on jokaisessa. Ja antaessamme oman valomme loistaa annamme tietämättämme muille ihmisille luvan tehdä samoin. Vapautessamme omasta pelostamme läsnäolomme vapauttaa automaattisesti myös muut. Synnyimme tuodaksemme esille sitä Jumalan kunniaa, joka on itsessämme.”

Minusta näyttää, että persoonallisuus, Jumalan aines, on se tekijä, joka tuo ilmi sisällämme olevaa Jumalan kunniaa. Persoonallisuus on se valo, joka säihkyi niin, että ihmiset voivat johdattaa ylistämään Jumalaa. Tämä juuri on se, jonka käsitän olevan tuon revelatorisen Urantia-sanasympölin täysi merkitys – merkitys, johon sana pääsee tunkeutumaan.

Persoonallisuus on ainutkertaista olemusta edustava ainutlaatuinen varustus, jonka olemassaolo on Ajatuksensuuntaajan lahjoittamisesta riippumaton ja sitä edeltävä. Suuntaajan läsnäolo toki silti lisää laadullista persoonallisuuden ilmenemää. Isän luota saapuessaan Ajatuksensuuntaajat ovat olemukseltaan toistensa kaltaisia, mutta persoonallisuus on moninaista, alkuperäistä ja ainutkertaista; ja persoonallisuuden ilmenemää sävyttävät ja kvalifioivat lisäksi niiden aineellisuutta, mielellisyyttä ja hengellisyyttä edustavien, yhteen liittyvien energioiden olemus ja laatu, jotka muodostavat elimelliset puitteet persoonallisuusilmenemälle [194:3].

Koska Jumala on ikuinen, universaalinen, absoluuttinen ja infiniittinen, hän ei kasva tiedossa eikä vartu viisudessa. Jumala ei banki kokemusta siten kuin finiittinen ihminen voisi olettaa tai ymmärtää, mutta oman ikuisen persoonallisuutensa maailmoissa hän kylläkin nauttii siitä, että hänen minuutensa toteutuminen jatkuvasti laajenee, ja tietyssä mielessä tuollaiset laajentumiset ovat

verrattavissa evolutionaaristen maailmojen finiittisten luotujen harjoittamaan uuden kokemuksen hankkimiseen ja ovat analogisia sen kanssa [29:4].

Voisiko olla, että siteeraus viittaa toimiin, joilla jokainen jumalallinen persoonallisuus annetaan lahjaksi sellaisena kuin se jokaisessa organismikohteessa ilmenee? Minusta tuntuu, että olemme päätyvässä alussa esittämieni arviointimahdottomuuksiin: Kuka minä olen? Olenko universumissa yksin? Miksi olen täällä? Minne olen menossa?

Vastaukset näyttävät muotoutuvan seuraavaa tietä: Olen persoona enkä ole yksin. Voin auttaa MINÄ OLEN -olevaista pääsemään näkemään, että HÄN ON, ja niin tehessäni toimin jälleenyhdentääkseni Jumalan, ja tämän ylönousemusmatkan kautta minut saatetaan kotiin. Esitän vielä kerran yhden edellä mainitsemistani siteerauksista: *Universaalinen Isä osallistuu suoraan jokaisen sellaisen epätäydellisen sielun käymään persoonallisuuskamppailuun, joka pyrkii jumalallisen avun turvin hengellisesti nousemaan korkeuksissa oleviin täydellisiin maailmoihin [29:5].*

MINÄ OLEN -olevaisen valinta on, että hänestä tulee ME OLEMME, jotta hän näkisi, että HÄN ON.

Kääntänyt Seppo Kanerva

*) *sine qua non* (lat.) tarkoittaa sananmukaisesti ”jota ilman ei (mitään)” ja merkitsee jonkin seikan olemassaolon ehdotonta edellytystä. Sillä tarkoitetaan tässä yhteydessä sitä, että ilman Jumalaa ei ole persoonallisuutta.

Urantia-kirja ja kristillinen uskonni

ANDRÉ TRAVERSA
USA

Andre Traversa on freelancekirjoittaja mediakonsultti ja elämäntaidon valmentaja Park Ridgessä Illinoisissa. Hän on lukenut Urantia-kirjaa vuodesta 1984 ja toimii tällä hetkellä yhdessä Paula Thompsonin kanssa juontajana Urantia-kirjaan pohjautuvassa suorassa radio-ohjelmassa The Cosmic Citizen. Häneen saa yhteyden osoitteella goandre@xnet.com

En tullut ottamaan pois, mitä olette esi-ilittäne saaneet, vaan tulini esittämään teille täydellistetyt näkemykseni siitä, minkä isänne näkivät vain osittain. [1592:4]

Esseessäni on kaksi osaa: osa I on henkilökohtainen ja omaelämäkerrallinen, osa II on yritys valistaa *Urantia-kirjan* lukijoita ilmoituksen yleensä ottaen kristillismielisestä sisällöstä; se on asia, jota mielestäni eivät useinkaan ymmärrä ne, jotka lähestyvät kirjaa kristillisyyttä vastustavien tarkoitusten perin.

Tarkoitukseni ei ole halveksia niitä, joita järjestynyt uskonto on loukannut. Haluan ainoastaan esittää oman näkökulmani Urantia-yhteisön yhteiseksi hyödyksi niin kristityille kuin muillekin.

OSA I: Haluaisitko pyytää Jeesusta tulemaan sydämeesi?

Olin viiden vuoden ikäinen, ja nainen, joka kysyi minulta tuon kysymyksen, oli koulubussini kuljettaja. Hän oli herttainen etelävaltiolainen nainen, ja juuri hänen välityksellään opin ensimmäisen kerran, että oli mahdollista olla syvällisessä ja henkilökohtaisessa suhteessa Jeesukseen Kristukseen. Onneksi nämä olivat poliittista korrektiutta

edeltäneitä vanhoja hyviä aikoja – aikoja, jolloin opettajat ja muut lastenhoidon ammattilaiset saattoivat käyttää omaa harkintaansa pelkäämättä oikeusjuttua kansalaisoikeusjärjestö ACLU:n tai joidenkin muiden valtion ja kirkon eroa vaativien touhottajien taholta.

Olin kasvanut nimellisesti katolisessa kodissa, ja uskonnon kanssa olin tekemisissä vain osallistuessani silloin tällöin pitkästyttäviin ukrainalaisten etnisiin messuihin, jotka eivät ollenkaan sopineet lapsille. Rakas isoäitini kertoi syvästä uskostaan minulle, mutta äitini ja isäni olivat selkeästi epähengellisiä; isäni oli pohjimmitaan ateisti.

Sen vuoksi se, että bussinkuljettajani kertoi minulle Jeesuksen haluavan tuntea minut henkilökohtaisesti ja olla ystävänä, se kaikki oli minulle aivan uutta, mutta se riitti kiihottamaan lapsen mielikuvitustani. Uskoin ja vastasin: ”Haluaisin.”

Kun tulini kotiin, kerroin heti äidilleni asiasta. ”Sepä mukavaa, kultaseni”, hän sanoi ja jatkoi heti askareitaan. Mutta tiesin, että minulle oli tapahtunut jotakin erityistä, ja usein pohdinkin sitä, otinko juuri tuona päivänä vas-

taan Ajatuksensuuntaajani.

Ympäristössäni ei ollut minkäänlaisesta todellisesta kristillisestä yhteisöä, joten se tie ei ollut käytettävissäni. Olen kuitenkin aina ollut kovin kiinnostunut yliluonnollisista ilmiöistä – kirjallisuudessa suosikkilajityyppini olivat tieteiskirjallisuus ja lasten fantasia. Pidän myös kansantarinoina ja saduista. Ja olin tietenkin innoissani radion kuuntelusta. Kasvoin sokeana lapsena, ja kun muut lapset katsoivat televisiota, minä kuuntelin radiota ja lopulta siitä muodostui työuranikin.

Useimpien lasten lailla kasvoin rokin mukana, mutta löysin pian myös kristillisen radion.

Erityisesti löysin radio-ohjelman, jonka nimi oli *Unshackled* [Kahleista vapaat]. Se oli surkea draamasarja, jonka huono urkumusiiikki ja b-luokan elokuvan dialogi tekivät täydelliseksi. Ohjelma kuitenkin viehätti minua, koska sen kertomuksissa esiintyi ihmisiä, joiden elämä oli muuttunut, sen jälkeen kun he olivat ottaneet vastaan Jeesuksen Kristuksen henkilökohtaisena Vapahtajanaan. Halusin samaa, mitä noilla ihmisillä oli, mutta en ollut varma siitä, kuinka sen voi saada.

Suunnilleen näihin aikoihin, ensimmäistä lukiovuottaani edeltävänä kesänä, osallistuin luovan kirjoittamisen kurssille, jolla kirjoitin runon. En ole mikään runouden taitaja, mutta mielestäni runo ei ole aivan huonokaan. Esitän sen tässä teidän luettavaksenne:

Minä olen valtameressä uiva kala,
minä olen räjähdysten jälkeinen katastrofi,
minä olen puissa istuvat linnut,
minä olen tuulessa lentävät lehdet.
minä olen ennen nukkumaanmenoä lukemasi kirja,
minä olen päässäsi olevat ajatukset.
minä olen mennyt, nykyinen, tuleva;
minä olen kaikkialla;
minä olen.

Esitin tämän runon sen aikaiselle parhaalle ystävälleni, ja hän esitti sen isälleen, joka oli lukenut *Urantia-kirjaa* usean vuoden ajan. Ilmeisesti hänen isänsä arveli, että minussa olisi hengellistä kyvykkyyttä, joten hän ehdotti, että hänen poikansa kertoisi minulle *Urantia-kirjasta*.

On tunnustettava, että aluksi *Urantia-kirja* yhtä aikaa sekä viehätti että pelotti minua. Halusin uskoa siihen, mutta se vaikutti liian hyvältä ollakseen totta. Joiltakin kohdiltaan se erosi perin pohjin niistä *Raamatun* opetuksista, joita kuulin kristilliseltä radiokanavalta – siinä oli kristillisyyden parhaat peruspääteet, mutta siinä ei kuitenkaan ollut mitään siitä pelosta ja syyllisyydestä, jotka useinkin liittyivät noihin opetuksiin.

Aloin käydä *Urantia-kirjaa* lukevien opintoryhmissä ystäväni kotona ja jatkoin siellä käymistäni, kunnes perheeni puolen vuoden kuluttua muutti toiseen kaupunkiin. En tiennyt yhtään opintoryhmää lähialueellani, joten ainoan hengellisen ravintoni sain kristillisestä radiosta. Aloin tuohon aikaan kuunnella ohjelmaa, jonka nimi oli *Rock Talk* [Rokkipuhetta]. Sen juontajina oli kaksi entistä rokkimusikkoo, jotka olivat nyt uudestisyntyneitä kristittyjä. Toinen heistä kertoi julkisesti puhelinnumerossa ja minä soitin hänelle. Hän ja hänen kumppaninsa puhuivat kanssani tuntikausia; minä siteerasin *Urantia-kirjaa* ja he siteerasivat *Raamatua*.

Jossakin vaiheessa he kertoivat minulle Kerry Livgrenin kirjasta *Seeds of Change* [Muutoksen siemenet]. Livgren oli aikaisemmin ollut mukana Kansas-rokkipuhteydessä ja hän oli ollut syventynyt *Urantia-kirjaan* joidenkin vuosien ajan, ennen kuin hänestäkin tuli uudestisyntynyt kristitty. Luin hänen todistuksensa ja liikutuin kyyneliin.

Soitin heti ystävälleni radiosta ja hän johdatti minut rukoukseen, jotta saisin Jeesuksen Kristuksen henkilökohtaiseksi Vapahtajakseni.

Voin mielestäni rehellisesti sanoa, että tämä oli ensimmäinen suora kokemukseni Jumalan kanssa; olin todellakin Hengestä syntynyt ja tunsin Jumalan selvän läsnäolon ensimmäistä kertaa elämässäni. Mutta en silti tiennyt, mistä etsisin kristillistä yhteisöä, ja niinpä palasin nopeasti takaisin *Urantia-kirjan* pariin.

Vuosien ajan siirryin heilurin lailla laidasta laitaan voimatta ottaa kantaa *Urantia-kirjan* ja evankelisen kristillisyyden välillä. Kamppailin epäilysten, kysymysten ja, aivan rehellisesti sanoen, monien pelkojen kanssa.

Minusta tuntuu, että ajoin ystäväni kummassakin leirissä hulluuden partaalle, mutta minun on tunnustettava, että ystäväni *Urantia-liikkeessä* suvaitisivat paljon paremmin epäilyksiäni ja kamppailujani kuin monet evankeliset veljeni.

Tässä vaiheessa varmaankin kannattaisi selittää, miksi *Raamattuun* pohjautuva evankelinen kristillisuus ylipäättään veti minua puoleensa. *Urantia-kirja* vaikutti minuun aluksi ainoastaan älyllisesti; *Urantia-kirja* puhui minun mielelleni, mutta se jätti sydämeni kylmäksi. Mielestäni eräs syy siihen oli se, että opintoryhmissä, joissa kävin, puuttui rukoilu, ryhmässä tapahtuva palvonta ja sen kaltainen lämmin, läheinen toverihenki, joka oli luonteenomaista kokemuksilleni monissa kristillisissä seurakunnissa *Urantia-kirjan* opiskelemisesta näytti tulleen pikemminkin akateeminen harjoitus kuin tilaisuus rakentaa suhteita Jumalaan ja kasvaa lähemmäs Jumalaa. Mieleni tuli ravituksi, mutta minun sydämeni janoisi jotakin enemmän. Evankelisissa kristillisissä seurakunnissa kokemukseni oli aivan päinvastainen. Sydämeni täyttyi ryhmässä harjoitettavan palvonnan ilosta ja mieltäni ylensivät sellaisten ihmisten todistukset, jotka näkivät Jumalan liikkuvan heidän elämässään. Näiden ihmisten kanssa saatoin rukoilla, sitoutua heihin ja jakaa yhteisen kokemuksen uskonyhteydestä Taivaallisen Isämme kanssa.

Halusin sitä, mitä näillä ihmisillä oli: henkilökohtaisen, elämän mullistavan suhteen Jeesuksen Kristuksen kanssa, ja koska minua veti puoleensa rakkaus, jota koin saavani näiltä ihmisiltä, minua luonnollisesti yhtä lailla veti puoleensa heidän teologiansakin.

Omassa mielessäni tiesin, ettei sellaisissa opinkappaleissa kuten ikuisessa kadotuksessa ja sovituskoulemassa ollut järkeä, mutta sydämessäni halusin tuntea, että olin saanut anteeksi ja että minut oli puhdistettu syyllisyydestä. Tässä on selitys niin monta vuotta jatkuneeseen heiluriliikkeeseeni – *Urantia-kirjasta* sain älyllistä tyydytystä, mutta kristinusko ravitsi sydäntäni.

Lopulta hylkäsin kokonaan *Urantia-kirjan* ja vaivuin sekä katolisen että protestanttisen kirkon huomaan seuraavien kymmenen vuoden ajaksi. Palasin *Urantia-kirjan* pariin lopullisesti vuonna 2006, mutta syitä, jotka johtivat paluuseeni ihanan ilmoituksemme pariin, ei kannata käsitellä tämän artikkelin puitteissa, joten lopetan juttuni omaelämäkerrallisen osuuden ja siirryn käsittelemään laajempia kysymyksiä.

Kristinusko sisältää sen verran Jeesuksen opetuksia, että ne riittävät tekemään siitä koulemattoman. [2086:4].

OSA II

Vaikka olin etsinyt totuutta ja olin alkanut uskoa, että *Urantia-kirja* saattoi ollakin ilmoitus, kaipaasin edelleen

sellaista ihmisten yhteisöä, jossa voisin jakaa omat kaipaukseni. En ehkä olisi koskaan kierrellyt erilaisissa kristillisissä seurakunnissa ja yrittänyt täyttää tyhjyyden tunnettani, jos sellaista yhteisöllisyyttä olisi löytynyt *Urantia-kirjaa* lukevien keskuudesta. Jos sellaista yhteenkuuluvuutta olisi ollut *Urantia-kirjaa* lukevien opintoryhmissä, olisin yhtä kaikki käynyt kristillisissä seurakunnissa, mutta en kiihkeästi toveruutta ja yhteisyyttä kaipaavana ja janoavana sieluna. Olisin soluttautunut seurakuntaan ja istunut kaikessa hiljaisuudessa totuuden siemeniä aina kun se olisi ollut mahdollista.

Oltuani vuosien varrella tekemisissä *Urantia-kirjan* lukijoiden kanssa olen toisinaan törmännyt voimakkaaseen kristinuskonvastaiseen suhtautumiseen. Olen kuullut lukijoiden sanovan joitakin tyrmistyttäviä asioita kuten seuraavaa:

”Meidän ei pitäisi rukoilla Jeesusta; meidän pitäisi rukoilla ainoastaan Isää.”

”Jeesus ei ole Jumala; hän on ainoastaan meidän Luoja-Poikamme, joten meidän ei pitäisi palvoa häntä.”

Koska *Urantia-kirja* esittää vastaväitteitä kristillisen teologian tiettyihin kysymyksiin, niin teoksen pintapuolinen lukeminen voi saada lukijan tekemään sen johtopäätöksen, että kirjoittajat hyökkäävät kristinuskoa vastaan. Sen sijaan, että pitäisin tuollaista erillaisuutta hyökkäyksestä, väittäisin pikemminkin, että tuollaiset lausunnot on tarkoitettu enemmänkin hyvän tahoisiksi huolenosoituksiksi tai selvityksiksi kuin ankaraksi kritiikiksi. *Urantia-kirjassa* esitetty kristinuskon arvostelu on usein lainattu kristityiltä kirjoittajilta. Kirjan toteamuksen esimerkiksi siitä, että kristinuskosta oli suuressa määrin tullut evankeliumi Jeesuksesta – vastakohtana Jeesuksen evankeliumille – myönsivät monet vapaamieliset protestanttiset oppineet 1900-luvun alussa, juuri ennen *Urantia-kirjan* alkuvaiheita. Nämä kirjoittajat olivat Benjamin Bacon, Harry Emerson Fosdick, Rufus Jones ja Walter Bundy. Bundy kirjoitti kirjankin, jonka nimi oli *The Religion of Jesus* [Jeesuksen uskonto], ja se oli eräs monista kirjoista, joista ilmoituksenantajat poimivat lähdemateriaalia. Tämä tarkoittaa sitä, että parhaat kristilliset ajattelijat kautta koko historian ovat ymmärtäneet oman uskonsa rajoitukset ja ongelmat, mutta myös uskoneet, että kristinuskon kantaa suunnattomien parantavien voimanlähteidensä puitteissa – oman elpymisensä siemenen.

Mutta vielä olennaisempaa on se, että oikaistessaan joitakin kristinopin suurimpia virheitä *Urantia-kirja* samalla ottaa myös perustaksi ja vahvistaa monet kristilliset opinkappaleet, mukaan lukien suurimman osan Nikean uskontunnustuksesta. Tarkastelkaamme erästä keskeistä opinkappaletta: Kristuksen jumaluutta.

Eräs tavallisimmista vastaväitteistä, jonka kristinuskon puolustajat *Urantia-kirjasta* esittävät, on se, että se kiistää Jeesuksen jumaluuden. Vaikka on totta, että *Urantia-kirja* kiistää Jeesuksen perinteisen kristinuskon mukaisen aseman Kolminaisuuden toisena persoonana, tulisi muistaa, että ilmoituksen eräänä tarkoituksena on antaa meille laajempi näkemys maailmankaikkeudesta; ja vastaavasti laajempi näkemys Jumaluudesta.

Erään johtolangan sille, että *Urantia-kirja* tukee oikeaoppista suhtautumista Jeesukseen jumalolentona, on se, että se torjuu areiolaisten harhaopin. Areiolaisten harhaoppi, joka on nimetty perustajansa Areioksen mukaan, opetti, että Jeesus Kristus oli olemukseltaan lähes, mutta ei täysin jumalallinen; että hän oli alempi eikä siten samanarvoinen kuin Isä. *Urantia-kirjassa* kuitenkin tode-

taan seuraavaa:

Hän oli nimenomaan kreikkalainen, muuan egyptinkreikkalainen, joka Nikeassa niin rohkeasti piti kiinni kannastaan ja niin pelottomasti uhmasi tätä kokousta, ettei se rohennut hämärtää käsitystä Jeesuksen olemuksesta niin pabasti, että totuus hänen lahjoittautumisestaan olisi ollut vaarassa kadota maailmasta. Tämän kreikkalaisen nimi oli Athanasios, ja ilman tämän uskoavan kaunopubeisuutta ja logiikkaa Areioksen lahkolaiset käsitykset olisivat saavuttaneet riemuvoiton [2070:14].

Tarkasteltaessa *Urantia-kirjan* opetusta Jeesuksen jumalallisuudesta on tärkeää tehdä ero tosiasian ja totuuden välillä. Se, että Jeesus ei ole Kolminaisuuden toinen persoona, on tosiasia; hän ei ole Iankaikkinen Poika. Meille kuitenkin kerrotaan totuutena, että Mestari-Poikamme omaa omassa valtakunnassaan kaikki ne jumalalliset ominaisuudet ja kyvyt, jotka Iankaikkinen Poika itse toisi esiin, jos hänen olisi määrä olla aktuaalisesti läsnä Salvingtonissa ja toimia Neadonissa.

Meille kerrotaan myös, että tämä Universumin Poika on myös Universaalisen Isän personoituma Neadonin universumille. *Urantia-kirjan* mukaan Jeesus ei siis ainoastaan henkilöi Iankaikkinen Pojan kaikkia ominaisuuksia, vaan myöskin sulkee sisäänsä kaikki Universaalisen Isän ominaisuudet. Me saamme siis huomata, että *Urantia-kirja* ei ainoastaan opeta Jeesuksen jumaluutta, vaan tekee siitä jotakin vielä suurempaa.

Vaikuttaa siltä, että jotkut *Urantia-kirjan* lukijat ovat todellakin kaapissa olevia areiolaisia. Kirjoitellessani äskettäin sähköpostiviestejä erään henkilön kanssa hän kirjoitti, että oli väärin palvoa Jeesusta. Kun huomautin, että Jeesus ei ainoastaan sallinut seuraajiansa palvoa häntä, vaan myöskin oli suostuvainen käyttämään itsestään jumalallisia nimiä ja titteleitä melkoisen listan verran (1408:7–1409:0), sain kuulla, että se oli pelkästään myönnitys kehityskunnolle. Jeesus toisoin sanoen salli tuollaisen palvonnan osoittaakseen alentaneensa itsensä tasolle, jolla olivat hänen heikot seuraajarekkansa, jotka kaipaivat konkreettista palvonnan kohdetta.

Mutta Aatami ja Eeva eivät tehneet koskaan tuollaisia myönnötyksiä. Kun ympäröivien heimojen primitiiviset ihmiset kunnioittivat tätä aatamilaista pariskuntaa jumalina, he tekivät nopeasti lopun sellaisesta jumaloinnista. Tämä tarkoittaa sitä, että Jeesus hyväksyi palvonnan sen vuoksi, että hän oli sen arvoinen, ja sen vuoksi, että se oli asianmukaista, kun otetaan huomioon hänen jumalallinen asemansa Isän elävänä inkarnaationa.

Inkarnaatiosta puheen ollen, on toinenkin klassinen kristillinen opinkappale, joka vahvistetaan selvästi *Urantia-kirjan* sivuilla. Luvusta 120, *Jeesuksen varhaismiehuus*, voimme lukea:

Kristus Mikaelista ei tullut vähä vähältä Jumala. Jumalasta ei jonakin ratkaisevana Jeesuksen maisen elämän betkenä tullut ihminen. Jeesus oli Jumala ja ihminen – aina ja ikuisesti. Ja tämä Jumala ja tämä ihminen olivat ja ovat nyt yksi, aivan kuten kolmesta olennosta koostuva Paratiisin-Kolminaisuus on todellisuudessa yksi Jumaluus. [1331:3]

Luemme myös seuraavaa:

Vaikka Kristus Mikael totisesti olikin olento, jolla oli kaksi alkupeirää, ei hän silti ollut kaksijakoinen persoonallisuus. Hän ei ollut ihmisen eikä Jumalan, vaan paremminkin ihmisessä ruum iillistunut Jumala. Ja hän oli aina nimenomaan tämä yhdistelmäolento. Ainoa etenevä tekijä tällaisessa ymmärtämättömissä olevassa subteessa oli asteittain etenevä sen seikan (ihmisen mielen avulla tapabtunut) itsetajuinen tiedostaminen ja tajuaminen, että hän oli Jumala ja ihminen. [1331:2]

Kuten voimme selvästi huomata, tässä kohdassa selit-

telemättä vahvistetaan sekä opinkappale inkarnaatiosta ja hypostaaattinen yhtymys (Jeesuksen ihmisolemus ja jumalallinen olemus yhdistyneinä).

Vaikka voidaan epäilemättä sanoa, että *Urantia-kirja* oikaisee joitakin kristinuskon opinkappaleita, on myös todennäköistä, että jotkut lukijat tarttuvat kirjaan kristinuskonvastaisiin ennakkoluuloihin ja että he käyttävät eräitä kohtia todisteina, jotka vahvistavat heidän omia ennakkokäsityksiään. Näin tehdessään he saattavat jäätää huomiotta kirjoittajien tekemät monet positiiviset lausunnot kristillisestä uskosta. Se tapa, miten kirjoittajat suhtautuvat Paavaliin, käsitetään tyyppillisesti väärin. Yksi syy tähän väärinkäsitykseen on sanan ”kompromissi” käyttö, kun kuvataan Paavalin asennetta evankeliumin levittämiseen. Tavallisesti arvellaan, että Abnerin käsitykset olivat oikeita ja että Paavali petti meidät. Samalla kun ilmoituksenantajat valittavat Jeesuksen väärentämättömän – hellenisoidun ja pakanallistetun kristinuskon meressä tosiasiallisesti hukkuneen – evankeliumin traagista menettämistä, he kertovat meille myös, että Abnerin ihmissuhdetaidot olivat huonot ja että hän ei kyennyt saamaan paljokaan aikaan joustamattomasta puhdasoppisuudestaan johtuen. Joidenkin myönnytysten tekeminen ei ollut ainoastaan väistämätöntä, vaan myös tarpeen, jotta muotoutumassa olevat ilmoitususkonnot voisivat sopeutua kehityksen hitaaseen etenemiseen. Jeesus itse teki myönnytyksiä ainakin kahdessa tapauksessa: hän suostui Johanneksen kastettavaksi keinona saavuttaa Johanneksen seuraajien hyväksyntä liittäen siten itsensä kehityspärisen uskontoon ja myöskin tarkoituksellisesti toteutti Vanhan testamentin ennustuksen ratsastamalla Jerusalemiin aasin selässä. Kumpikaan näistä teoista ei ollut välttämätön osa Jeesuksen tunnetuksi tekemää evankeliumia, mutta hän teki ne molemmat saadakseen uskottavuutta juutalaisen kansan keskuudessa.

Kirjoittajat kertovat meille Paavaliin viitaten:

Ja opetuksilla verestä ja ubrista kristinoppia kenties tarpeettomasti kuormittaessaankin hän kuitenkin samalla lopetti kokonaan opit lunastuksesta ihmis- tai eläinubrien kautta. Hänen tekemänsä teologiset kompromissit osoittavat, että ilmoituksenkin on alistuttava siihen asteittain muuttuvaan sääteelyyn, jota evoluutio merkitsee. [984:2]

Jeesuksen itsensä lisäksi *Urantia-kirja* myös mainitsee Paavalin yhtenä kristillisen aikakauden suurimmista opettajista. (1008:7)

Ja lopuksi haluaisin panna merkille kaksi muuta kristillismielistä mainintaa *Urantia-kirjan* tekstistä. Se kertoo meille: *Näin ajateltuna niin kutsutusta kristillisestä kirkosta tuleekin se toukkakatelo, jonka sisällä Jeesuksen käsityksen mukainen valtakunta nyt uinuu [1866:4].* Ilmausta ”niin kutsuttu” tässä tekstin kohdassa voidaan pitää kristillistä kirkkoa väheksyvänä viittauksena, mutta kannattaa kiinnittää huomiota siihen, että kirjoittajat eivät viittaa siihen, että nyt uinuvan valtakunnan leposijana olisi temppele, moskeija tai synagoga. Tämä nimenomainen kunnia ja etuoikeus on vain kristillisellä kirkolla.

Meille kerrotaan, että kristinuskon sisältää sen verran Jeesuksen opetuksia, että ne riittävät *tekemään siitä kuolematon [2086:4].* *Urantia-kirja* ei sano sitä mistään muusta uskonnosta; se sanoo niin vain viitatessaan kristinuskoon.

Aloitin tämän esseeni siteeraamalla Jeesusta, joka antoi ymmärtää tullessaan rakentamaan olemassa olevien uskonnollisten opetusten varaan eikä kumoamaan niitä. Samalla tavalla kuin Jeesus rakensi lakien ja profettojen varaan, *Urantia-kirja* rakentaa olemassa olevien kristillisten opetusten varaan, jopa samalla kun se vauhdittaa ja oikaisee monia kristinuskon opinkappaleita. Toivon hartaasti, että todistukseni ja sitä seuranneet pohdiskeluni ovat olleet kohottamassa lukijoiden mieltä ja antaneet heille tietoa sen suhteen, mitä tulee kristinuskoon sekä sen ja *Urantia*-ilmoituksen suhteeseen. Toivon lisääväni suvaitsevaisuutta kristillistä uskoa kohtaan. Vaikuttaahan siltä, että meidän poliittisesti korrektina aikanamme on sopivaa suvaita kaikkia muita uskontoja paitsi kristinuskoa.

Minulla on ollut monia ihania kokemuksia Jumalan läsnäolosta *Urantia-kirjan* lukijoiden konferensseissa, mutta *Urantia*-liikkeellä on vielä paljon opittavaa tuosta aivan ilmeisestä läsnäolosta, ja sitä voi paljonkin omaksua evankelisilta kristityiltä ja heidän elävistä, hengen täyttämistä jumalanpalveluksistaan.

Muistakaa, että mielen lisäksi meillä on sydän, ja kristillinen kirkko pitää sisällään paljon sellaista, joka voi kastella sydämemme puutarhaa silloinkin, kun me imemme itseemme kaikkea sitä, mitä *Urantia-kirja* tarjoaa mielellemme.

Kääntänyt Jouni Nurmi

Toisen virstan kulkija hakee työpaikkaa

CHRIS WOOD
USA

Chris Wood kuuluu Urantia-kirjaa lukevien toiseen sukupolveen, ja hän on omistanut suuren osan viimeisistä kolmesta vuodesta Urantia-kirjan lukijoiden konferenssien järjestämiselle. Seuraavassa artikkelissa hän käsittelee tulevan Boulderin konferenssin teemaa ”Toinen virsta ja siitä eteenpäin”. Konferenssi pidetään 25–28. kesäkuuta 2009.

Vaihtelunohjaaja. Sehän kuulostaa hyvältä tehtävältä. Saisi auttaa sieluja, jotka ovat lopen uupuneita pitkän ylönousemuksen jälkeen, rentoutumaan huumorin ja ilon avulla. Teoriassa paikka on meille auki. Voimmehan lukea, että heidän riveissään on paljon vapaaehtoisia ylönousevien ja alaslaskeutuvien olentojen kaikilta tasoilta, meikäläisiäkin, mutta toisessa kohdassa

lukee, että palvelukseen pitää saada kutsu. Sitä ei kerrota, onko kysymyksessä samantapainen rekrytointi kuin silloin, kun meidän paikallisosastossamme on haettavana vapaa varapuheenjohtajan paikka (kuka tahansa halukas saa sen) vai onko niin, että kutsu riveihin tulisi saada henkilökohtaisesti Miguel De Cervantesilta. Joka tapauksessa on kysymys työpaikasta, ja avoimia paikkoja on var-

maankin tulossa. Vaikuttaa hyvältä.

Vaihtelunohjaaja auttaa olentoa palaamaan aikaan, jolloin hän oli nuorempi, aikaan, jolloin hän kamppaili nyt jo kauan hallitsemiensa tehtävien kanssa, jolloin hän oli valinnan edessä ja teki Lopullisen ratkaisunsa isolla L-kirjaimella. He opastavat hänet sieltä, missä hän on ollut, sinne, missä hän nyt on, ja se auttaa häntä samalla tavalla kuin on avuksi hyvä saarna. Se antaa hänelle energiaa edessä oleviin tehtäviin.

En halua uskotella tietäväni kokonaisuniversumin kaikkiin työtehtäviin liittyviä rooleja ja vastuita. Haluan kuitenkin tämän artikkelin tähden uskotella tuntevani hyvien tekojen ja hyvän asennoitumisen huiksenhienon eron. Hyvistä teoista, teoista, joiden avulla ihminen pystyy kohottamaan, valaisemaan ja opastamaan toisia ihmisiä heidän matkatessaan mäkeä ylös kohti hengellistä ymmärrystä, puhutaan yleensä ihmisille Jumalasta annettuna ilmoituksena ja Jumalalle ihmisestä annettuna ilmoituksena. Hyvä asennoituminen kuitenkin ilmaisee näiden tekojen takana olevat vaikuttimet ja näyttää velvollisuuden ja palvelun eron. Hyvä asenne on toisen virstan tunnusmerkki.

Jeesus ei tehnyt eroa elämänsä ja työnsä välillä. Mikä tahansa Jeesuksen tehtävä olikin, hän käytti sitä keinona edistää kuolevaisena ja jumalana elämäänsä elämänvaihetta. Jeesus oli opettaja. Hänen oppituntinsa käsittelivät rakkautta ja hänen metodinsa oli palvelu. Voimme havaita Jeesuksen järjestelyjen kehittyvän, kun siirrytään hänen perhe-elämänsä ajasta hänen julkisen kampanjansa aikaan. Nasaretin-kodissa ne sisarukset, jotka saivat käydä koulua, opettivat niitä, joille sitä ei suotu. Valmistautessaan jättämään heidät hän ei ainoastaan valmentanut veljeään Jaakobia ottamaan perheen ohjat käsiinsä, vaan koulutti Jaakobin opettamaan Joosefia, joka tulisi muuttaman vuoden kuluttua ottamaan johdon käsiinsä. Johdossa olevat ohjaavat niitä, jotka ovat heistä askeleen jäljessä, ja he taas opastavat seuraavia, jotka opastavat heitä seuraavia. Tämä on nähtävissä myöhemmin hänen julkisen uransa aikana. Jeesus koulutti apostolit lähettiläikseen tässä maailmassa. Ja he kouluttivat yhdessä opetuslapsia, ja he kouluttivat sanansaattajia, ja he opettivat väkijoukkoja. Ja väkijoukot antoivat opetusta naapureilleen, veljilleen, sisarilleen ja heidän lapsilleen, ja tällaisen metodin avulla Jeesuksen sanoma levisi kaikkialle maailmaan. Tällä käänteentekevällä ”puhelinleikillä” oli Jeesuksen aikana luultavasti erilainen nimi, mutta maailmankaikkeudessa tästä opetusmetodista puhutaan Isästä hänen lapsilleen annettuna ilmoituksena.

Nämä hyvät teot paljastavat paljon Jeesuksen tehtävästä, mutta mitkään yleissuunnitelmat eivät paljasta Jeesuksen asennetta, vaan tapa, jolla hän eli jokapäiväistä elämäänsä. Toisen virstan voi havaita siinä, kun Jeesus ja Ganid autoivat eksynyttä lasta löytämään kotiinsa. Siinä, kun Jeesus kerran toisensa jälkeen puuttui asioiden kulkuun pidätelläkseen hyökkääjää; kun Jeesus keskeytti julkisen puheensa tervehtiäkseen kunnolla ystäväänsä; kun Jeesus pesi apostoliensa jalat. Toinen virsta merkitsee palvelua sen itsensä takia. Sen vuoksi että joku tarvitsee apua; sen vuoksi että palvelu on itsessään palkkio; sen vuoksi että tällaista elämä on. Ei ole olemassa palkitsemisen ja rankaisemisen systeemiä, ainoastaan edistyvä evoluutio on tai ei ole olemassa.

Huomatkaa siis tämä: Planeettaprinssin aloittaessa matkansa maailmaan, joka toimii hänen palvelupaikkanaan, hän ottaa tavallisesti mukaansa ylösnousemuksellisista pojista ja tyttäristä koostuvan esikunnan, joka avus-

taa häntä hänen ensimmäiseen tuomiokauteen liittyvissä toimissaan. Nämä morontiaaliset olennot valitaan niiden joukosta, jotka eivät vielä ole fuusioituneet Suuntaajaansa. Mehän tiedämme, että fuusio on mahdollinen jopa kuolevaisen olennon yksittäisen elämän kuluessa, joten näiden vapaaehtoisten hengellinen kehitys ei ole edistynyt kovinkaan paljon pidemmälle siitä, missä me tällä hetkellä olemme, mutta he tarjoutuvat vapaaehtoisesti jättämään jäähyväiset Ajatuksensuuntaajalleen ja lähtemään alkukantaiseen maailmaan avustaakseen sivilisaation pysyttämisesä. Kuinka pitkä heidän palvelusaikansa keskimäärin on? 500 000 vuotta.

Eräs apostoleista kysyi Jeesukselta: ”Mestari, mitä minun tulisi tehdä siinä tapauksessa, että muukalainen pakottaa minut kantamaan kuormaansa virstan verran?” Osana vastaustaan Jeesus sanoi: ”Ellet keksi tehdä mitään tebookkaamalla tavalla positiivista, voit ainakin kantaa kuormaa toisenkin virstan.” [1770:7] Prinssin esikunta kantoi kuormaa kolmesataatuhatta vuotta. Sen vuoksi että palvelu on itsensä palkkio; sen vuoksi että on olemassa työ, joka on tehtävä, ja siihen tarvitaan kuolevaista, joka ei ole fuusioitunut; sen vuoksi että olet käytettävissä; sen vuoksi että edessäsi on palvelun täyttämä ikuisuus (kirjaimellisesti), niin miksi et auttaisi uutta maailmaa alkuun ensimmäisen kolmensadantuhannen vuoden ajan?

Otetaan esimerkiksi Sisyfoksen myytti. Sisyfos on suututtanut jumalat, ja nämä ovat tuominneet hänet. Hän on ikuisesti tarttuva kivenlohkareeseen ja työntävä, nostava, ponnisteleva kantaakseen tämän kivenlohkareen laaksosta mäen huipulle. Kun hän saavuttaa huipun, kivi vierii alas, ja Sisyfos juoksee sen perässä nostaakseen sen jälleen ylös. Luulisin, että tämän opetus on se, ettei jumalia tule suututtaa. Albert Camus, algerialainen filosofi ja kirjailija, ei näe Sisyfosta tuomittuna vaan niiden sankarina, jotka haluavat elää nykyhetkessä, mikä hyvänsä tuo hetki onkin. Camus väittää, että me liian usein kaipaamme sitä, että aika kuluisi nopeasti, koska emme halua elää tässä nimenomaisessa hetkessä. Seisoessamme hitaasti etenevässä jonossa. Odottaessamme ikävyyttävään luennon loppumista. Liikenneuhkassa; odotushuoneessa; hammaslääkärissä. Mutta se, että haluaa ajan päättyvän, on samaa kuin että haluaisi elämän päättyvän. Hetken torjuminen on samaa kuin että hyväksyisi kuoleman.

Camus kuvaa Sisyfosta eikä koe, että tuo mies olisi tuomittu vihaamaan aikaa ja kaipaamaan sen kulumista. Sisyfos hymyilee. On olemassa työ, joka on tehtävä, ja hän pystyy tekemään sen, koska juuri se on elämää.

Jos vaikuttaa siltä, että vaaditaan paljon, että pitäisi hammaslääkärin tuolissa istumisesta, on turha pelätä sitä, sillä on hyvässä seurassa. Eräs opetuksista, joka apostolien oli vaikea oppia, oli se, että tulee lakata ajattelemasta tulevaisuuden mahdollisuuksia ja tarttua käsillä olevaan tehtävään. Kun he kokoontuivat ensimmäisen kerran ja jokainen oli päättänyt ottaa Jeesuksen vastaan Mestariin, heillä oli uskomattomia odotuksia sen suhteen, mitä pian tulisi tapahtumaan. Pietari, joka puhui kaikkien kahdentoista puolesta, rohkeni kysyä: ”Mestari, tulemme toveriemme kehotuksesta kysymään, eikö aika jo ole kypsä siiben, että astutaan valtakuntaan. Ja onko aikomuksesi julistaa valtakunta Kapernaumissa, vai onko meidän määrä siirtyä Jerusalemiin? Ja milloin me, itse kukin meistä, saamme tietää, mikä asema meillä on oleva sinun rinnallasi valtakunnan perustamisessa –” [1543:4]. Ja mikä oli vastaus? Kuuden kuukauden ajan heidän elämässään aina kahden viikon välein henkilökohtainen valtakunnan työ vaihtui ruumiilliseen työhön. He tarvitsivat varoja pysyäkseen hengissä, joten he py-

sähtyivät kalastamaan. Koko heidän julkisen elämänsä ajan Matteuksella, varainhoitajalla, oli valtuudet keskeyttää kaikki julkinen työ ja lähettää heidät takaisin verkkojensa pariin.

Ajatelkaapa Johannes Kastajaa. Hän oli mies, joka oli kasvatettu sellaisin odotuksin, että hänestä tulisi jotakin suurta. Hän vietti vuosia kirjoituksia opiskellen ja yritti niiden avulla päätellä, minkälaisiin toimiin hänen tulisi ryhtyä. Sitten eräänä päivänä hän aloitti saarnaamisen ja saarnaamisen myötä tuli kastaminen. Hän elätteli yhä toiveita tulevien aikojen suhteen, mutta hänen lähin huolensa koski kulloinkin joessa hänen edessään olevaa henkilöä. Hän oli niin keskittynyt käsillä olevaan tehtäväänsä, ettei hän ollut käsittänyt sitä, että Jeesus oli tullut liittyykseen hänen seuraansa, ennen kuin he seisoivat vedessä vastakkain, Jeesus suostui kastettavaksi, ja sen jälkeen kuului ääni ja ilma oli jännityksen täyttämä.

Tapahtuma on kuin pelottavasta elokuvasta, jossa tyttö on avaamisillaan oven (varo!) ja musiikki saavuttaa todellisen huippukohtansa (varo! älä tee sitä! voi ei, hän avaa sittenkin oven!). Silloin Jeesus sanaakaan sanomatta kääntyy ympäri ja kävelee pois, eikä hänestä kuulla mitään neljäänkymmeneen päivään. Miten Johannes reagoi tähän? Seuraavana päivänä hän palasi kastamaan. Jeesus ilmaantui nähtävälle viikkoja myöhemmin, liittyi leiriläisten seuraan pariksi päiväksi, keskusteli joidenkin ihmisten kanssa, vei mukanaan muutaman apostolin ja häipyi tiehensä. Miten Johannes tähän reagoi? Seuraavana päivänä hän palaa kastamaan. Ja siihen Johanneksen tarina päättyikin. Kuuden kuukauden kuluttua hän on vankilassa ja kahden vuoden kuluttua hän on kuollut. Minkäänlaisten odotusten, joita hänellä oli itsensä ja Jeesuksen suhteen, ei ollut määrää käydä toteen. Mutta Johannes pystyi keskittymään käsillä olevaan tehtäväänsä. Tänään kastetaan ja huomispäivä pitää kyllä itsestään huolen.

Meidän kohtalomme sivilisaationa ja yksilönä tekee oikeutetusti syvän vaikutuksen *Urantia-kirjan* lukijoihin. Valo ja elämä – se kuulostaa hyvältä. Finaliitti – en itse asiassa ole varma, mitä se tuo mukanaan, mutta iloitsen oppitunneista jo ennakolta. Näihin päämääriin johtava polku ei muodostu ainoastaan meidän tekemisistämme, vaan myöskin siitä asenteesta, jolla niihin suhtaudumme. Puhumme ”*Urantia-kirjaa* lukevien ensimmäisestä”, ”toisesta” ja ”kolmannesta sukupolvesta”, mutta tänään koko universumi ja lukemattomat seuraavat sukupolvet näkevät meidät kaikki yhtenä ainoana käänteentekeväna sukupolvena siitä riippumatta, olemmeko kirjan lukijoita

vai emme. Meidän sukupolvemme tehtävänä on velvollisuuden muuttaminen palveluksi ja pakon muuttaminen uhravuudeksi. Planeettaprinsi muuttaa maailman kulttuurin, Aatami ja Eeva muuttavat maailman biologian ja meidän käänteentekevä sukupolvemme on saanut tehtäväkseen muuttaa maailman asenteen.

Emme pysty tekemään mitään eroa Jeesuksen elämän ja Jeesuksen opetusten välillä. Jeesus oli todellakin ilmoituksen elävä julkituonti. Samalla tavoin ei viidennessä aikakausikohtaisessa ilmoituksessa ole kysymys itse kirjasta vaan sen sisältämisestä opetuksista, ja kun ne ottaa sydämen asiaksi, ne muuttavat elämän ja leviävät henkilöltä toiselle nopeampaan tahtiin kuin tekstiä pystyy kirjan sivuilta lukemaan. Jeesus sanoi: ”*Julistamme ilosanomasta kertovaa viestiä, jonka muuntava vaikutus on tarttuvaa.*” [1766:6] Eräs Melkisedek kertoo meille: ”*Rakkaus on tarttuvaa, ja kun inhimillinen kiintymys on järkevää ja viisasta, rakkaus on tarttuvampaa kuin viha. Mutta vain aito ja epäitsekäs rakkaus on käistattoman tarttuvaa.*” [1098:3]

Joten, kyllä, haluan vaihtelunohjaajaksi. Olisi kunnia palvella Planeettaprinsin esikunnassa. Mutta tänään minulla on vielä töitä tehtävänä. Huomenna minulla on opintoryhmä ja erään ystävän syntymäpäivät. Enkä osaa ylliuhoimisesta sanoa mitään. Se, että se tulee, on kuitenkin melko varmaa.

Historiaa eivät kirjoita voittajat vaan tarinankertojat. Täällä meidän maailmassamme tarinoita kerrotaan sanojen, musiikin, tanssin, maalin ja saven, metallin ja maaineksen avulla. Ihmismassat tulevat ja menevät, ja ehkäpä nuo massat tulivat kuuntelemaan Jeesusta, näkivät valtakuntaan johtavat ovet ja astuivat sinne sisälle, tai ehkäpä massat odottivat ihmeitä ja lähtivätkin pois. Vertauksen ihmiset kuitenkin muistavat. Kertomus tarttuu heihin ikään kuin sieluun itseliimautuvana viestilappuna. Vaihtelunohjaajat kertovat tarinoitaan käytettävissään olevin tavoin. Mutta tarinaa ei tarvitse vain kertoa, se voidaan elää. Yksittäisestä elämästäkin voi tulla se ikimuistettava, jotakin aikakautta luonnehtiva kertomus, josta tulee osa historiankirjoitusta. Van otti aikoinaan vastaan puolen miljoonan vuoden pituisen tehtävän, sen vuoksi että palvelu on itsensä palkkio, mutta hänen asenteensa ja palvelunsa muuttuivat legendaksi järkkymättömästä Vanista, ja tästä kertomuksesta on tullut ajanvietettä koko universumille ja meillekin se antaa tarmoa vielä monen virstan verran.

Kääntänyt Jouni Nurmi

Tännekö tahtoisimme syntyä uudelleen?

SEPPO KANERVA
Suomi

[*Uusintapainos vuonna 1989 Heijasteessa julkaistusta artikkelista*]

Heijasteen edellisessä numerossa nousi esille filosofinen kysymys: Onko jälleensyntymisessä perää? Yrittäkäämme asettua sellaisen kanssaihmisemme asemaan, joka vastaa tähän kysymykseen myönteisesti. Hän koettaa epätoivoisesti löytää *Urantia-kirjasta* jotakin, joka tukisi jälleensyntymisoppia eli oppia siitä, että ihminen syntyy yhä uudelleen tähän maailmaan. Toisia meistä tällainen joidenkuiden kal-

taistemme osoittama viehtymys tätä oppia kohtaan ihmetyttää ja oudoksuttaa. Ja kysymme: Miksi siinä pitäisi olla perää? Mikä siinä kiehtoo, kun todellisuus on paljon kiehtovampi? Johtuuko se siitä, että parapsykologinen ja okkultinen kirjallisuus kertoo **muutamasta** hämmästyttävästä tapauksesta, jotka tuntuvat tukevan tällaista oppia, ja joihin ei tunnu löytyvän suoraa selitystä kirjastamme. Jälleensyntymäoppiin torju-

vasti suhtautuvat uskovat tällä kohdin *Urantia-kirjan* opetuksia ja luottavat siihen, että näille selittämättömillä tällä hetkellä tuntuville ilmiöille löydetään joskus selitys. He toteavat jälleensyntymisen, karman lain ja sielunvaelluksen olevan sellaisinaan epätosia käsityksiä mutta sisältävän kyllä totuuden siemenen.

Pelastuva ihminen nimittäin toki ”synty” uudelleen: ensinnäkin hän voi maan päällä eläessään syntyä uudelleen hengestä, ja kuoleman jälkeen hänet herätetään kuolleista **mansiomaailmoissa** (ei koskaan enää tässä maailmassa). Karman laki on puolittain totta sikäli, että maailmankaikkeudessa vallitsee kausaatio, syyn ja seurauksen laki. Sielunvaelluksessa eli opissa, jonka mukaan ihmisen sielu kuoleman jälkeen siirtyy johonkin muuhun olentoon, ei ole sinänsä mitään perää, mutta **mansiomaailmoissa** sielumme saa kuolleistaherättämisen jälkeen uuden morontiaruumiin, ja etenemisemme kuluessa näitä ruumiinvaihtoja tapahtuu useita ”ruumiimme” ollessa jokaisen vaihdon jälkeen yhä enemmän henkeä.

Vaikka vähän pelkäänkin, että kohdat, joissa *Urantia-kirjassa* viitataan jälleensyntymäoppiin ja käsitykseen sielunvaelluksesta, suhtautuvat näihin oppeina, jotka ovat totuuden vastaisia, käyn kuitenkin toimeen, ja totean aluksi, ettei näitä kohtia ole kovin monta:

Oranssista rodusta kerrotaan, että se oli erityisen taipuvainen uskomaan sielunvaellukseen ja jälleensyntymiseen. Jotkin myöhemmät rodut uskoivat ihmisen kuolevan kolmesta seitsemän kertaa, mikä uskomus oli jääne **Aatamin opetuksista**, jotka nimenomaan koskivat **mansiomaailmoja** (46:7.7).

Spornagia-olentoista, jotka ovat sieluttomia ja persoonattomia, todetaan että nämä ovat koko Nebadonin universumissa ainoat luodut olennot, jotka kokevat tämänlaatuista tai ylipäättään minkäänlaatuista uudelleeninkarnoitumisen (86:4.6–7). Olisiko tässä porsaanreikä, josta jälleensyntymä pääsee sisälle? Alkuteistissä käytetään sanaa *creature*, kun spornagioista sanotaan, että nämä ovat ainoat ”luodut olennot” (*creatures*), jotka kokevat uudelleenruumiillistumisen. Ehkä ”creature”-sanan piiriin ei kuulukaan ihminen? Mutta voi ja ei! Kun kirjaa lukee enemmän, huomaa, että *creature*-sanaa on käytetty 560 kertaa, ja näistä 557 tapausta viittaa persoonallisiin olentoihin, lähes aina ihmisiin. Eipä ollut tästäkään opin tueksi!

Fetišismi saattaa hipoa jälleensyntymisen ajatusta, milloin jonkin heimon fetišsi on eläin ja vainajahengen kuvitteluaan asuvan siinä pysyvästi (88:1:4).

Hindulaisuudesta kerrotaan että sen liioiteltu keskittyminen omaan minään johti pelkoon minuuden olemassaolon jatkumisesta loputtomassa jälleensyntymisten kiertokulussa ihmisen, eläimen ja kasvin hahmossa. Sielunvaellusopista sanotaan, että se oli saastuttava uskomus, joka esti monoteismin kehittymisen ja riisti kuolevaisilta heidän toivonsa siitä, että he kuolemassa löytäisivät vapahduksen ja hengellisen ylennyksen (94:2.3).

Intian bramiinipapistosta sanotaan, että se torjui opetukset omakohtaisesta uskonnosta, joka syntyy yhden ja ainoan Jumalan kanssa koetusta omakohtaisesta uskonkokemuksesta, ja saastutti itsensä mm. madaltavien kulttien tulvavedessä ihmishahmoisine jumalaineen ja jälleensyntymisoppeineen (94:2.6).

Gautama Buddhasta kerrotaan mm., että hän kävi uljaaseen taistoon ikivanhaa sielunvaellususkomusta

vastaan (94.7.3).

Ganidista kerrotaan, ettei hän Jeesuksen antaman opetuksen tuloksena enää koskaan uskonut sellaiseen, että ihmisten sielut siirtyisivät eläinten ruumiiseen (130:2.8).

Platonista, Filonista ja monista essealaisista todetaan, etteivät nämä kiistäneet teoriaa, jonka mukaan ihmiset saavat yhden inkarnaation aikana niitä, mitä ovat jonkin aikaisemman olemassaolon aikana kylväneet. *Uskottiin toisin sanoen, että yhden elämän aikana oltiin sovittamassa edellisten elämien aikana tehtyjä syntyjä* [164:3.4].

Mestari huomasi, että oli vaikea saada ihmiset uskomaan, ettei heidän sielullaan ollut ollut aikaisempia eksistenssejä [164:3.4].

Eipä ollut näistä kirjan kohdista jälleensyntymäopin tueksi. Täytyy myöntää, että ne puhuvat päinvastoin sitä vastaan.

Mitä *Urantia-kirjassa* sitten itse asiassa kerrotaan kuolemamme jälkeisistä tapahtumista? Ainakin luvuissa 47 ja 112 tätä asiaa käsitellään koko lailla laajasti. Sieltähän sen tuen täytyy tulla, jos on tullakseen.

Muun muassa luvussa 112 *Persoonallisuuden eloonjääminen* ja 47 *Seitsemän mansiomaailmaa* on selvitetty niin seikkaperäisesti kuin meille on mahdollista selvittää kuolemasta selviytymisemme liittyviä asioita. Kyseisissä luvussa käytetään sellaisia termejä kuin ’persoonallisuus’, ’identiteetti’, ’minuus’, ’yksilöllisyys’, ’sielu’, ’mieli’, ’muisti’, ’persoonallisuuden osatekijät’, ’mielimatrisi’ ja ’sielu’. Luvussa 47 näkyy sanottavan, että kuolemassa ruumis ja mieli hajoavat, mutta kuolevaisen mielestä tehdään jäljennös ja tämä jäljennös eli mielen, muistin ja persoonallisuuden hengeksi muunnetut osatekijät ovat iäti osa Suuntaajaa. Mielimatrisi ja identiteetin passiiviset potentiaalit ovat sielussa, joka kuoleman jälkeen jää suojelijaserafin huostaan. Sitten sanotaan suoraan: *Ja serafeille uskotun morontiasielun sekä Suuntaajan huostaan uskotun henkimielen jälleenyhdistäminen nimenomaan kokoaa taas yhteen luodun olennon persoonallisuuden, ja siitä muodostuu nukkuvan eloonjääneen kuolleistaberäminen.* [47:3.3]. *[A]ktuaalisen ja kokonaisen persoonallisuuden reaalin ja tietoinen uudelleenkokoaminen tapahtuu mansonian numero yksi ylösnousemus-saleissa.* [47.3.4]. Kun näitä toteamuksia lukee, näyttää siltä, etteivät ainakaan minuus, yksilöllisyys, sielu ja identiteetti synny tänne uudelleen. Mutta jäähän meille vielä **persoonallisuus**, sehän on niin vaikeasti määriteltävissäkin. Entäpä, jos kysymys onkin **persoonallisuuden** jälleensyntymästä? Hmm, tässähän tuntuu olevan aukko, josta tämä oppi mahtuu, kunhan jätän huomiotta, mitä äsken luin persoonallisuuden uudelleenkokoisesta.

Persoonallisuuden käsitteestä todetaan, että sitä on vaikea määritellä, onhan se *yksi universumien ratkaisemattomista mysteereistä* [5:6.2]. Mutta luvussa 122 sanotaan: *[v]aikka olisi yltiöpäistä koettaa määritellä persoonallisuutta, saattaa silti osoittautua hyödylliseksi luetella joitakin persoonallisuudesta tiedettyjä seikkoja* [112:0.2], minkä jälkeen esitetään 14-kohtainen luettelo persoonallisuuteen liittyvistä aspekteista ja ominaisuuksista. Tähän 14-kohtaiseen luetteloon **ei sisälly mainintaa persoonallisuuden jälleensyntymisestä**. Jos persoonallisuuden jälleensyntymä olisi totta, on täysin epäilyksetöntä, että tällainen seikka olisi luvun toimittaneen Yksinäisen

Sanansaattajan tiedossa, ja hän olisi liittynyt tästä maininnan esittämäänsä luetteloon. Ellei hän sitten laskelmoinut, että sellaista ei sovi paljastaa ihmiskunnalle. Mutta eikö tällainen laskelmointi tekisi Yksinäisestä Sanansaattajasta aika lailla epärehellisen? No katsotaanpa edelleen:

Voisiko oppia persoonallisuuden jälleensyntymästä puolustaa sillä, että jälleensyntymä on tarpeen, jotta persoonallisuus kehittyisi riittävästi ollakseen valmis siirtymään olemassaolon seuraavalle tasolle? Kirjassahan tuntuu eräänä keskeisenä asiana olevan tieto siitä, että meidän tulee kasvaa ja oppia.

Mutta oi ja voi, luvussa 112 todetaan kolmeen kertaan, että persoonallisuus on **muuttumaton**. Se ei ensinnäkään ilmaannu kehittymällä, eikä se myöskään kehity eikä muutu; se on se muuttumaton piirre, josta meidät tunnustetaan vielä Paratiisissakin: *[j]a kaikkien näiden tähän evolutionaariseen kasvuun liittyvien, toinen toistaan seuraavien aikakausien ja vaiheiden ajan on olemassa yksi sellainen osa sinua, joka pysyy ehdottoman muuttumattomana, ja tämä osa on persoonallisuus – pysyväisyys muutoksen keskellä* [112:0.1]. *Persoonallisuus on muuttumaton muutoksen keskellä* [112:0.9]. *Suuntaaja ja persoonallisuus ovat muuttumattomia..* [112:0.15]. *Persoonallisuus on pohjimmiltaan muuttumaton. Mikä muuttuu – kasvaa –, on moraalinen luonne* [140:4.7]. Kun kerran persoonallisuus on muuttumaton, ei voi olla totta, että se muuttumisen vuoksi syntyisi tänne yhä uudelleen. Tämä ajatus persoonallisuuden jälleensyntymisen perusteluna näyttää siis osoittautuvan mahdottomaksi.

Mutta eipä helliteta vielä. Luvussa 112 näyttää nimittäin käsiteltävän persoonallisuuden ulottuvuuksia: pituus, pystysuora syvyys ja leveys. Nämähän eivät voi kehittyä yhden ainoan elämän aikana, kun ottaa huomioon, kuinka huonot olosuhteet maailmassa on kehittymiselle. Eli niiden kehittymiseen tarvitaan useampia maan päällä elettyjä elämiä. Luvussa 5 kuitenkin todetaan, että persoonallisuutta ei saavuteta vähä vähältä; persoonallisuutta joko on tai sitä ei ole (5:6.3). Ja tarkasti lukien, puhutaanko luvussa 112 sittenkään mitään ulottuvuuksien kehittymisestä? Persoonallisuuden ulottuvuudet kuuluvat erottamattomasti persoonallisuuteen, ne eivät siihen kehity eivätkä siihen ilmaannu; niiden kehittymisen takia ei suinkaan tarvitse syntyä uudelleen. Persoonallisuudella on täydellistynyt kosmisen dimensionaalisen esiintymisen skaala. Finiittisen persoonallisuuden dimensioita, ulottuvuuksia, on kolme. (112:1.5) Sanaan siis, että ”persoonallisuudella on” ja ”ulottuvuuksia on”, ei sanota, että ne kehittyvät. Luvussa 47 puolestaan todetaan, ettei kuoleman ja kuolleista herättämisen välillä tapahdu mitään kasvua: *Mansiomaailmassa numero yksi (tai jossakin muussa maailmassa, jos olet edennyt pitemmälle) ryhdyt taas jatkamaan älyllistä koulutustasi ja hengellistä kehitystäsi täsmälleen siltä tasolta, jolla kuolema ne keskeytti.. Aloitat siellä täsmälleen siitä, mihin täällä lopetat.* [47:3.7]. Eli kasvu tapahtuu siellä, ei täällä. **Morontias**olla edellä mainitut ulottuvuudet suuresti laajenevat (112:1.11) siksi, että morontiasolla me muutoinkin saamme käyttööme aineellista tasoa korkeammalla olevia edellytyksiä: persoonallisuuden identiteetin (yksilöllisyyden) sija siirtyä ohimenevästä aineellis-älyllisestä järjestelmästä korkeammalle morontia-sielulliseen järjestelmään, joka yhdessä Suuntaajan kanssa luodaan uudeksi persoonallisuuden julkituksen välineeksi (112:5.4).

Eli siinä meni sek in perustelu.

Mutta intetäänpä ja jankutetaanpa vielä, jotta tämä asia tulisi kerralla selväksi. Jospa se persoonallisuus sittenkin syntyisi tänne uudelleen. **Persoonallisuus** on, niin kuin jo totesimme, ratkaisematon mysteeri. Siitä todetaan muun muassa, että se on Jumala Isän antama lahja. Sen edellytys on mieli (tai henki) ja siihen liittyvä minätietoisuus, mutta mielellisyys ei ole samaa kuin persoonallisuus. Kirjan esipuheessa persoonallisuudesta sanotaan, ettei se ole ruumista, mieltä eikä henkeä ja ettei se myöskään ole sielu (Esip.V.11). Persoonallisuus on kosmiseen todellisuuteen kuuluva ominaisuus ja arvo (5:6.3). Persoonallisuudella ei ole identiteettiä (itsenäistä olemassaoloa, yksilöllisyyttä), mutta se yhdistää minkä tahansa elävän energiajärjestelmän identiteetin, itse asiassa se tuo tällaiseen järjestelmään identiteetin ja luovuuden (112:0.7), (112:1. 19). Lisäksi sanotaan, että persoonallisuus on ’ainutlaatuinen, absoluuttisen ainutlaatuinen’ (112:0.12). **Minuudesta, yksilöllisyydestä**, sanotaan, että ihmisorganismissa sen osien summaatio, kokonaisuus, on minus, yksilöllisyys, mutta tällä ei ole mitään tekemistä persoonallisuuden kanssa, joka on kaikkien näiden tekijöiden yhdistäjä sellaisina kuin ne suhteutuvat kosmisiin realiteetteihin (112:1.18). Ihmisen persoonallisuus on ikuinen, mutta mitä tulee **identiteettiin**, erilliseen olemassaoloon, se on puolestaan vain ehdollisesti ikuinen realiteetti; ihmisen tulee itse omasta tahdostaan haluta ja päättää olla ikuinen identiteetti; jos ihminen päättää olla olematta ikuinen identiteetti, sellaisessakin tapauksessa persoonallisuus saavuttaa kuitenkin ikuisen jumaluuden sillä, että siitä tulee osa Korkeinta Olentoa (112:5.2).

Kun kerran kuolemassa menetämme mielen ja identiteetin, jotka ovat persoonallisuuden edellytyksiä, niin ei auta kuin sanoa, ettei mitään persoonallisuuden jälleensyntymää tällä perustalla ole olemassa! Tämä käy yhä ilmeisemmäksi muistettaessa, mitä edellä todettiin siitä, että Suuntaaja ja persoonallisuus ovat muuttumattomia, mutta että niiden välinen suhde, **sielu**, sen sijaan on pelkkää muuttumista, jatkuvaa evoluutiota ja kehittymistä. Todetaan jopa, että jos tämä muuttuminen eli **kasvu** lakkaisi, sielu lakkaisi olemasta (112:0.15). Sielusta sanotaan myös että se on **morontiaminuutemme** (112:5.12). Ja sielu on eloonjäämisemme edellytys. *Persoonallisuuden identiteetti säilyy sielun eloonjäämisessä ja sen kautta* [16:9.3]. Persoonallisuus ei toisin sanoen selviydy kuolemasta ilman sielua. Persoonallisuuden toiminta siis lakkaa kuoleman hetkellä (112:5.14). Sielusta sanotaan, että se on jumalallisen Suuntaajan ja ihmispersoonallisuuden lapsi (112:5.12). Sielu on kuoleman ja morontiaaailmoissa tapahtuvan jälleenpersonoinnin välisen ajanjakson täysin tiedoton ja **kohtalonsuojelijaserafin** huostassa; mitään persoonallista tietoisuutta ei tänä väliaikana esiinny (112:5.13); persoonallisuus ei tänä kuolon aikana tule millään tavoin julki, eikä persoonallisuus myöskään pidä yhteyttä muihin persoonallisuuksiin (112:3.5). *Planeetalla tapahtuvan kuoleman tai taivaaseenoton ja mansiomaailmaan tapahtuvan kuolleistaberäämisen välisenä aikana ei kuolevainen ihminen saanut kerrassaan mitään muuta kuin kokemuksen eloonjäämisen tosiasiaista.* [47:3.7]

Eloonjäävä sielu, persoonallisuuden identiteetin edellytys, on siis kohtalonsuojelijaserafin huostassa. Ajatuksensuuntaaja puolestaan palaa tilapäisesti Diviningtoniin, omalle Paratiisin-satelliitilleen, **eikä enää**

koskaan palaa samalle planeetalle olentona, joka oli sen entinen asuinpaikka (112:5). Mutta tällä muutamassa hetkessä tapahtuvalla Divingintonin-matkalla *Universaaliset Sensorit kykenevät saamaan haltuunsa yhteenveton ihmisen elämästä siinä muodossa, jossa se sisältyy Suuntaajan jäljentämään kaksoiskappaleeseen asuinpaikkanaan olleen mielen hengellisistä arvoista ja morontiamerkityksistä. Sensorit kykenevät ottamaan haltuunsa Suuntaajan laatiman version edesmenneen ihmisen eloonjäämisluonteesta ja hengellisistä ominaisuuksista, ja koko tämä tietoaaineisto yhdessä serafien muistiinmerkintöjen kanssa on esiteltävä varten käytettävissä silloin, kun kysymyksessä olevan yksilön asiaa käsitellään oikeudessa* [112:4.2]. Tämän tietoaaineiston perusteella ratkaistaan, herätetäänkö ko. persoonallisuus **Mansonian morontia**maailmoin heti vai vasta tuomiokautisessa kuolleistaherättämisessä, vai herätetäänkö häntä ollenkaan (112:4.2). Mutta maailmankaikkeudessa vallitsee armo ja laupeus: *siinä tapauksessa, että ajallisuuden sattumukset ja aineellisen olemassaolon hankaluudet ilman omaa syytäsi estävät sinua ballitsemasta näitä tasoja jo synnyinplaneetallasi, annetaan silloin, jos aikomuksesi ja halusi omaavat eloonjäämisarvoa, määräykset koeajan pidentämisestä. Sinulle myönnetään lisää aikaa, jonka kuluessa voit täyttää sinuun pannut odotukset. Milloin ikinä on epäilyjä sen suhteen, onko viisasta ylentää joku ihmisidentiteetti mansiomaailmoin, päättävät universumin ballitukset asian poikkeuksesta kyseisen yksilön henkilökohtaisten etujen mukaisesti. Empimättä ne ylentävät tällaisen sielun siirtymävaiheessa olevan olennon asemaan samalla, kun ne jatkavat esille nousevan morontia-aikomuksen ja hengellisen tavoitteenasettelun tarkkailua* [112:5.7–8]. Tekstistä on ilman erehtymisen vaaraa luettavissa, että tämä armelias toimenpide, jolla asianomaiselle sielulle myönnetään oikeus tehdä päätöksensä myöhemmin, tarkoittaa, että hänet herätetään mansiomaailmoissa, ei sitä että hän syntyisi uudelleen maan päälle.

On myönnettävä, ettei kelvannut siis sekään ajatus jälleensyntymän tarpeellisuutta perustelevaan, että maan päällä vallitsevat olosuhteet saattavat vaarantaa joidenkuiden eloonjäämisen ja siksi tarvitaan toinen, kolmas ja mahdollisesti useampikin elämä.

Luvussa 112 todetaan, että **persoonallisuuden olinpaikkaa tänä kuoleman ja mansiomaailmoissa heräämisen välisenä aikana ei tiedetä** (112:5.15). Jos siis jollakin käsittämättömällä tavalla olisi mahdollista, että persoonallisuus voisi ilman identiteettiä syntyä uudelleen, äskeisen tiedon toimittaja, Yksinäinen Sanansaattaja, taatusti tietäisi tällaisesta jälleensyntymästä, eli olinpaikka olisi aivan varmasti selvillä, elleimme sitten epäile, että Yksinäinen Sanansaattaja ei kerro meille totuutta. On myönnettävä, että taas meni nurin yksi jälleensyntymisen peruste.

Mihinkään ei pääse siitä, että kuolleistaherääminen eli **jälleensyntymä**, Diviningtonista palanneen Ajatuksensuuntaajan ja suojelijaserafin hallussa olevan sielun uusi yhteensuuntaaminen, tapahtuu mansiomaailmoissa, ei synnyinplaneetalla. *Suuntaajan ja sielun jälleensyntymänsä kokoaa eloonjäävän persoonallisuuden taas yhteen eli tekee sinusta sinä betkenä, kun heräät morontiaassa, taas tietoisena* [112:3.5]. Tämän tapahtuman yksityiskohdat on selvitetty luvun 112 kohdassa 112:5.16–19.

Missään edellä esitetyn tapahtumakulun kohdassa ei näytä jäävän minkäänlaista mahdollisuutta eikä tarvetta

jälleensyntymälle. Jos jälleensyntymä olisi mahdollinen, olisiko se muuten rangaistus vai palkinto?

Kuoleman jälkeen Ajatuksensuuntaaja palaa kotiin Diviningtoniin, ja meille kerrotaan nimenomaan, että tämä Suuntaaja ei koskaan enää palaa samalle planeetalle (112:3.4); se siis ei voi palata asumaan jälleensyntyneen persoonallisuuden mielessä. On näin ollen todettava, että jälleensyntyneelle persoonallisuudelle, jos sellaisia olisi, pitäisi aina uuden jälleensyntymän yhteydessä antaa uusi Ajatuksensuuntaaja, joka persoonallisuuden kanssa kehittäisi myös taas uuden sielun. Lopulta samaan persoonallisuuteen liittyisi niin monta Ajatuksensuuntaajaa ja myös niin monta sielua kuin jälleensyntymisiä on ollut. Kun vihdoin kaikkien näiden jälleensyntymisten jälkeen koittaisi kuolleistaherääminen mansonian saleissa, mikä Ajatuksensuuntaajista ja mikä sieluista olisi paikalla? Minkä Suuntaajan kanssa tapahtuisi aikanaan fuusio? Mikä Suuntaaja saisi ihmiseltä persoonallisuuden? Aikamoisia kysymyksiä tämä herättääkin! Eihän tuommoista sekasotkua selvittäisi enää taivaan enkelitkään!

Mutta enpä hylkää oppia jälleensyntymisestä vielä, vaan huudan avuksi sen, mitä *Urantia-kirjassa* kerrotaan seitsemästä psyykkisestä kehästä (110:6). Näiden kehien saavuttaminen ei sentään voine olla mahdollista maan päällä yhden elämän kuluessa, vaan kyllä elämiä tarvitaan monta? Kehät kuvastavat ihmisen persoonallisuuden sisältämien **yksilökohtaisten** potentiaalien todellistumisen eri asteita (seitsemänneistä kehästä ensimmäiseen) eli kosmisia tasoja. Ne saavutetaan osittain tai kokonaan jo maan päällä elettyä. *Näiden kosmisten kehien saavuttamisesta tulee osa taivasmatkelaisten mansiomaailmakokemusta, elleivät he jo ennen luonnollista kuolemaa onnistu niitä saavuttamaan* [110:6.16]. Taas tuli tyrmäys! Jälleensyntyminen ei sittenkään ole tarpeen kehien saavuttamiseksi, nehän saavuttaa morontiaassa, ellei ole täällä ehtinyt.

Muistupu mieleeni, että kirjassa puhutaan ihmisistä, joiden ei ole tarkoitukseen fuusioitua Suuntaajaansa, koska tämä on heissä vain lyhyen aikaa. Varmaankin armeliaisuus tällöin vaatii, että he saavat elää ainakin toisen elämän. Luvussa 40, jossa käsitellään ylösnousemuksellisia Jumalan poikia, näkyy kuitenkin mainittavan näistä kuolevaisista, joissa Suuntaaja on vain vähän aikaa eikä sen ole tarkoitukseen fuusioitua kuolevaisen sielun kanssa, että tällaiset kuolevaiset fuusioituvat Henkeen, sillä toki odotetaan, että he jäävät eloon yhden elämän jälkeen: *Kun tällaiset nukkuvat eloonjääneet mansiomaailmoissa jälleensyntymään, poistuneen Suuntaajan paikan täyttää Jumalallisen Hoivaajan, Äärettömän Hengen tuossa paikallisuniversumissa olevan edustajan, hengen yksilöitymä. Tämä hengen mukaantuominen tekee näistä eloonjäävistä luoduista Henkeen fuusioituneita kuolevaisia* [40.9.3]. Jälleen jäi jälleensyntymä ja ”monen, monen elämän esihistoria” vaille pohjaa.

Mutta hei, täältäähän se vihdoin löytyy luvun 112 kohdasta 5:11, jossa puhutaan jostakin sellaisesta toimituksesta, transaktiosta, fyysisen ja morontiaamaailman rajamaastossa, jota emme voi täysin ymmärtää. Tämä ’toimitus’ on varmasti jälleensyntymä. Toisaalta täytyy kyllä todeta, että *Urantia-kirjan* ilmoitus jälleensyntymästä on täysin selkeä sikäli, ettei sellaista ole eikä voi olla. Tämä ymmärryksemme ylittävä toimitus, transaktio, on siis aivan varmasti jotakin muuta

kuin jälleensyntymä; mitä vaikeutta meillä muka voisi olla jälleensyntymän ymmärtämisessä?

Mutta jos sittenkin kaikesta sitä vastaan puhuvasta huolimatta, jos sittenkin tämä kiehtova jälleensyntymisoppi on totta, mutta *Urantia-kirjassa* ei haluta tätä totuutta tuoda julki, sillä niin tehtäessä kirja leimautuisi okkultiseksi ja saatanalliseksi, ja kristityt eivät ottaisi sitä tällaisen leimautumisen vuoksi vastaan. Toisaalta taas, voisihan asian nähdä niinkin, että *Urantia-kirjassa* kerrotaan paljon ihanammasta jälleensyntymisestä, hengellisestä ylösnousemuksesta ja kuoleman jälkeisestä elämästä aluksi morontiasa sitten absonitiassa ja lopuksi absoluuttisuudessa ja täydellisyydessä. Tämän kaiken rinnalla ikivanha jälleensyntymisoppi, sielunvaellusoppi ja karman laki kalpenevat pahan keran. Vähän arveluttaa myös ajatella, että *Urantia-kirjan* antajat ja toimittajat, jotka eivät muutoin ole empineet tuoda julki kipeitäkin tosiasioita ja totuuksia, olisivat tällaisen kalpenevan opin edessä ruvenneet äkkiä ujosteamaan. Ei se oikein tunnu todelta. Todelta ei myöskään tunnu sellainen, että kirjan toimittajat, ilmoittajat, eivät luottaisi totuuden voimaan ja totuuden houkuttelevuuteen, mitä he tekisivät, jos he kätkisivät sen siksi, että erheen vallassa olevat eivät ottaisi totuutta vas-

taan. Sen verran voi Saatanasta sanoa, että hän tuskin vastustaisi turon kaltaista totuuden annostelemista ja toisaalta jälleensyntymisopin mukaista totuuden vääristymistä.

Mutta voisiko viimeisenä oljenkortena jälleensyntymisopin pelastamiseksi tarttua sellaiseen ajatukseen, että *Urantia-kirja* ei paljasta jälleensyntymisoppia, koska se kuuluu **tieteen** piiriin, eikä sitä sen vuoksi ole tuotu julki *Urantia-kirjassa*. Mutta tällaista ajatuskulkua vastaan puhuu se tosiasia, että kirjassa ei suinkaan ole kaihdettu tieteellisten seikkojen esilletuomista; siinä päin vastoin esitetään valtava määrä uutta tietoa ja tehdään tieteen piiriin kuuluvia paljastuksia. Paremminkin voisi sanoa, että koska jälleensyntymisoppi kuuluu **salatieteiden**, okkultismin, piiriin, sillä ei ole mitään tekemistä sen paremmin tieteen kuin totuudenkaan kanssa.

Ei tässä muu auta kuin todeta, että jälleensyntymisopissa ei ole mitään perää. Ainoaksi lohdutukseksi jää se, ettei *Urantia-kirjan* sanomaa, opetuksia ja siinä esitettyjä tietoja ole kielletty epäilemästä. Jeesus rakasti rehellisiä epäilijöitäkin (139:8.6).

Henkilökohtainen kasvu ja saapuminen mansiomaailmoihin

WILLIAM SADLER, JR.
USA

William Sadler, Jr., eli Bill, jolla nimellä hänet paremmin tunnetaan, oli lahjakas Urantia-kirjan opiskelija, jolla oli myös ilmiömainen kyky tislata kirjan mutkikkaimmatkin opetukset pubekielelle. Muutamat hänen epämuodolliset esityksensä nauhoitettiin, ja tämä artikkeli laadittiin yhden tällaisen joko v. 1958 tai 1959 pidetyn opintoryhmäesityksen puhtaaksikirjoituksesta. Hän kirjoitti myös teoksen A Study of the Master Universe ja sen liiteosan.

Meillä on täällä maan päällä paljon tehtävää, asioita, jotka tekisivät meistä humaanimpia. Ja pelkään pahoin, että laiskuutemme vuoksi monet niistä asioista jäävät meiltä tekemättä. Ja silti meillä on mahdollisuus jäädä eloon. Jäämme eloon tietyin varauksin. Minusta tuntuu, että eniten kiirastulen kaltaista joutuvat meistä kokemaan ne, jotka ovat laiskoja ja joiden on korjattava siellä ylhäällä virheitä, jotka olisi pitänyt korjata jo täällä.

Tehkäämme nyt vertailu. Kun lapsi syntyy maailmaan, sillä ei oleteta olevan minkäänlaista pidätyskykyä, joten hankimme vauvanvaippoja ym. Mutta lapsen oletetaan myös saavan jo melko varhain ”venttiilin”, jonka avulla hän pystyy pidättämään tarpeitaan. Tähän ei ole kenelläkään mitään sanomista. Tiettyssä iässä vuoteenkastelu on odotettavissa, normaalia ja täysin luonnollista – se kuuluu lapsuuteen. Minulla on ystävä, jonka poika ei ollut päässyt siitä eroon vielä mennessään opiskelemaan. Voitteko kuvitella, miten nöyryyttävää se hänelle oli?

Arvelen, että monet meistä päätyvät ensimmäiseen mansiomaailmaan hengellisinä vuoteenkastelijoina. Ja uskon, että nöyryytksemme tulee olemaan vielä sy-

vempi kuin ystäväni pojan sosiaalinen nöyryytys.

Kuten alussa sanoin, kirja opettaa, että jos eloonjääminen saavutetaan, kaikki muut menetykset ovat korjattavissa. Jeesus eli ja opetti tavalla, joka valaisee tätä hyvin. Hän ei vaatinut kaikilta samaa. Siksi en suostu olemaan kenenkään tuomarina, koska en tunne asianomaista henkilöä perinpohjin. Jeesus lähetti Alfeuksen kaksoiset takaisin verkkojensa pariin ja lupasi, että he tulisivat jäämään eloon.

Hän pani Simon Pietarin varsin lujille. Itse asiassa hän pani Pietarin käymään läpi hirvittävän kokemuksen immunisoidakseen hänet, sillä Pietarin häilyvä luonne olisi käynyt kohtalokkaaksi tulevaisuudessa. Hän antoi Pietarin kärsiä ankarasti. Ja sitten, kun Pietari oli jo suunniltaan, hän sanoi: ”Pietari, ole hyvä paimen. Ruoki lampaitani.”

Hän osoitti, että opettajalta odotetaan enemmän kuin oppilaalta ja isännältä enemmän kuin palvelijalta. Jeesus opetti kahdentasoista etiikkaa – kahta erilaista etiikan tasoa. Uskovia hän kehotti rakastamaan lähimmäistään niin kuin itseään. Niille, jotka tahtoivat yrittää edustaa häntä tässä maailmassa, hän sanoi: ”Teidän tulee rakastaa ihmisiä kuten minä olen heitä rakastanut, ja tämä on teidän valtakirjanne.” Hän ei odottanut kaikkien ihmisten osoittavan Isän kaltaista rakkautta. Hän tahtoi hyväksyä veljellisen rakkauden, joka edusti etiikan vähimmäistasoa. Suurin mahdollinen etiikan taso on Jumalan kaltaista.

Uskon, että jokainen ihminen, joka ei yritä elää parhaan kykynsä mukaan, riskeeraa eloonjäämismahdollisuutensa. Tämä on henkilökohtainen mielipiteeni. En

ajattele, että jokaisen ihmisen pitää ylittää suorituskykyssä ylärajalle, sillä sanotaan, että Abrahamin usko oli keskinkertainen, ja silti ”se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.” Ehkä vanha kunnon Aapo ei silloin enempään pystynyt.

Mutta voin kertoa teille vain sen, miltä minusta tuntuu. En ole teidän tuomarinne, hyvät ystävät. Jos en yritä tehdä parastani, en ole lainkaan varma, että tulen itse selviytymään. En usko, että voin kuoltuani istua odottamaan, että selviydyn Jumalan rakkauden avulla. Se ei ole lapsenomaista uskoa vaan lapsellinen oletta-

mus. Ja muistakaa, ettette voi arvostella toisen ihmisen vilpittömyyttä. Se on hulluutta, ellei suorastaan synti. On vain yksi ihminen, jonka tuomarina voin olla, ja se on Bill Sadler. Ja hämmästyisitte, jos tietäisitte, miten ankara tuo tuomio on.

Hyvät ystävät, pallo on itse kullakin teistä. Olette vastuussa itsestänne, eikä mitään taianomaista reseptiä ole paitsi tämä: opettajalta vaaditaan enemmän kuin oppilalta. Vertaus viidestä leiviskästä on siitä hyvä esimerkki.

Siksi Jeesus antoi tuon paradoksaalisen julistuksen. Pietari oli puhunut suorasta ja kaidasta tiestä sekä perikatoon vievästä laveasta tiestä – vanhasta iloisesta elämästä. Jeesus kommentoi Pietarin opetusta sanoen, että siinä oli hyvät puolensa. Sitten hän sanoi, että ikuisen elämään johtava ovi on tosin ahdas, mutta että se on myös riittävän leveä, jotta jokainen todella sisään pyrkivä pääsee siitä, sillä ”Minä olen se ovi.”

Ajattelen niin, että ”pienelle” ihmiselle ovi on iso ja ”suurelle” pieni. Tämä eloonjäämiskysymys ei aiheuta minulle masennusta, mutta en taatusti tunne oloani itsevarmaksi. Tunnen olevani suuren haasteen edessä. Minulla on se tunne, sillä eloonjäämisen hintana minun on hypättävä yli nojapuiden, jotka on asetettu juuri ja juuri niin korkealle kuin pystyn hyppäämään. En usko, että niitä lasketaan minua varten alemmaksi. Sen verran minussa on älyllistä itserakkautta. Pelkäänpä, että minulle nojapuut asetetaan aika korkealle.

Olen erittäin haastavassa tilanteessa. En ole pe-loissani, mutta koen tämän hyvin vaativana. Tämä on minun reaktioni. Ja jos jollakulla toisella on mukava ja turvallinen olo ja hän luottaa Jumalan rakkauteen, niin en ole, totta vie, varma, etteikö se toimisi hänen kohdallaan. Minun kohdallani se ei toimi. Olen iloinen, että on suurenmoisia olentoja, jotka päättävät näistä tapauksista ja jotka pystyvät näkemään ihmisen sisimpään. Olen iloinen siitä, että Ajatuksensuuntaaja todistaa puolestani. Ja muistan aina, että he sanovat epävarmoissa tapauksissa aina antavansa luodun jatkaa eteenpäin. Mutta pyrin siihen, etten joutuisi eloon jäätyäni käyttämään minulle suotua kolmenkymmenen päivän armonaikaa.

Nisäkkäiden luokkaan kuuluvaan elukkaan liitetään kipinä infiniittisyyttä! En usko, että kellään muulla kuin Jumalalla olisi rohkeutta tehdä sellaista. Suuntaajan läsnäolo sisimmässäni on minulle todistus Jumalan omalaatuisuudesta ja hämmästyttävästä rohkeudesta.

Pysähtykääpä ajattelemaan: Me olemme kaikkein kauimpana. Olemme tikkaiden alimmalla poikkipuulla. Meidän alapuolellamme ei ole mitään, joka voisi tuntea Jumalaa. Ja silti hän on antanut osan itsestään meille eikä meitä paljon korkeammille olennoille, kuten hänen

odottaisi tekevän. Ja kuitenkin hän ei asu heissä. Hän ei asu edes meidän lähimmissä sukulaisissamme, elleivät he ole palvelleet tiettyä koeaikaa. Aatamien on tavallisesti palveltava jollakin planeetalla. Toisasteiset keskiväliolennot saavat odottaa kauan, ennen kuin saavat sen. Ja silti se on meidän syntymäoikeutemme. Eikö se olekin ihmeellistä?

Meillä, jotka olemme kaikkein alimmalla tasolla, tulisi olla läheisin hengellinen suhde Jumalaan – suhde, jollaista edes Lanonandek-Pojalla ei ole. Universaalinen Isä ei asu hänessä. Eräs Yksinäinen Sanansaattaja sanoo Suuntaajista puhuessaan, ettei ole ketään, joka ei mieluusti olisi Ajatuksensuuntaajan isäntänä.

Tätä asiaa on vaikea ymmärtää. Minun on vaikea ymmärtää, miten Jeesus tuli tänne. Isän maailmoja käsittelevän luvun kirjoittaja sanoo, että kuolemattoman sielun kehittyminen, sen ja Suuntaajan fuusio ja näiden kahden vastakkaisen olennon tekeminen yhdeksi olenoksi on suuri mysteeri. Mutta hän sanoo, ettei se ilmeisesti ole suuri mysteeri meille, koska koko Ascendington on meille avoinna, kun taas yksi Ascendingtonin sektori on ikuisesti kielletty häneltä. Ja hän sanoi lisäksi, että on mielenkiintoista todeta, ettemme koskaan kerro heille, miten se tapahtuu. Hän ei tiedä, voimmeko kertoa; hän tietää vain sen, ettemme kerro.

Ajatuksensuuntaajaan samoin kuin persoonallisuudenkin sisältyy koko tulevan ajan potentiaali. Se on käytännöllisesti katsoen pohjaton hengellinen polttoainesäiliö. Ajatuksensuuntaaja on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen osanen esipersonallisilla tasoilla.

Ajatuksensuuntaajista puhuessamme puhumme Isän tai Jumalan – Jumaluuden – esipersonallisesta funktiosta. Miten voidaan puhua esipersonallisesta ja käyttää samassa lauseessa sanaa Isä? Käsitteisen mukaan tämä on se taso, jolla Suuntaajat fragmentoituvat, sillä muistakaa, että nämä ovat kaikki läsnä. Kun tämä tapahtui, tämä ei pysähtynyt – se yksinkertaisesti jatkui. Kaikki nämä asiat tapahtuivat, ja kuitenkin se, mikä oli ollut, jatkoi olemassaoloaan.

Kun puhumme Jumalasta, muistakaa, että Jumala on yhä esipersonallinen. Jumala on myös persoonallinen, ja paras Jumalan ylipersonallinen funktio on käsitteäkseni Kolminaisuus. Se ei ole persoona. Se on persoonallisuuden tuolla puolen. Mutta tämä ei tarkoita sitä, että Jumala on lakannut olemasta persoona, vaan Jumala on ennen persoonallisuutta, persoonallisuutena ja persoonallisuuden jälkeen.

Jumalassa aliabsoluuttisena olentona on kolme aspektia. Yksi on persoonallisuus, ja muut kaksi liittyvät persoonallisuuteen – ennen ja jälkeen. Suuntaajasta ei koskaan puhuta ei-persoonallisena tai alipersoonallisena. Tiglath on alipersoonallinen. Suuntaaja on esipersonallinen. Vaikka Suuntaaja ei ole persoona, hänellä on kyky saavuttaa persoonallisuus, vastaanottaa persoonallisuus joko fuusion kautta tai omista nimissään ja omalla oikeudellaan. Ja jos joudun käyttämään Ajatuksensuuntaajasta pronominia, käytän sanaa ”hän” [he]. En voi käyttää sanaa ”se” [it], vaikka se olisi ehkä teknisesti parempi sana kuin ”hän”. Sana ”se” loukkaa tunteitani. Paras pronomini olisi ehkä he/ne [they].

Olisin taipuvainen sijoittamaan Suuntaajat tälle tasolle, koska Suuntaaja näyttää toimivan yhtä hyvin suhteessa Paratiisin virtapiireihin kuin suhteessa Iankaikkisen Pojan virtapiireihin. Kun Suuntaaja tekee matkaa, hän liikkuu virtapiiriä pitkin. Ajatteleminen Suuntaajaa

hengellisenä entiteettinä, mutta hän ei käytä matkatesaan Iankaikkisen Pojan henkigravitaation piirejä. Suuntaaja pitää parempana matkata Paratiisin Saaren aineellisia virtapiirejä pitkin, koska hän on lähtöisin sekä Poikaa että Paratiisia edeltävältä tasolta. Hän toimii yhtä vaivattomasti Paratiisin virtapiirien kuin hengellisten virtapiirienkin kautta. Suuntaaja kuuluu osana Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen käsittämättömään olemukseen tällä tasolla.

Oletan, että hän voisi matkata hengellisellä tasolla mutta Paratiisin virtapiirit sopivat hänelle jostakin syystä paremmin. Ja siksi katson hänen olevan peräisin tältä tasolta, joka käsitteellisesti edeltää Poikaa ja Paratiisia. Hän keskitti fyysisen gravitaation Paratiisin Saarelle. Hän keskitti hengellisen gravitaation Iankaikkiseen Poikaan. Mieligravitaatio kuuluu luonnostaan Äärettömään Henkeen, mutta persoonallisuusgravitaatio eli persoonallisuusvirtapiiri keskittyy Universaaliseen Isään.

On olemassa neljä realiteettia: mieli, aine, henki ja persoonallisuus. Persoonallisuus poikkeaa kolmesta muusta siinä, että niille on ominaista sekä määrä että laatu mutta persoonallisuudelle on ominaista vain laatu. Siksi persoonallisuus, näistä neljästä voimakkain, on niin luotettava.

Jos haluatte ajatella persoonallisuutta, ajatelkaa abstraktia keltaista väriä. Älkää ajatelko mitään, joka on keltaista, ajatelkaa pelkkää keltaista. Voitteko tuntea tuon abstraktion mielessänne? Hyvä. Juuri siitä on kysymys, kun puhumme persoonallisuudesta sellaisenaan, yksinään, erillisenä. Sitä ei voida rekisteröidä, sillä ette voi saada pelkkää keltaista, voitte saada vain jotakin keltaista. Olenko oikeassa?

Persoonallisuutta ei voi olla sellaisenaan. Persoonallisuus tarvitsee väritettäväkseen elämän välikappaleen. Ja saatuaan sen välikappaleen se hallitsee sitä. Se vaikuttaa ratkaisevasti tuon välikappaleen väriin.

Persoonallisuusgravitaatiota ei voi laskea. Me havaitsemme tämän virtapiirin, muttemme pysty mittaamaan siihen reagoivia laadullisia sen enempää kuin määrällisiäkään reaalisubjekteja [133:2].

Minusta on yksinkertaisinta ajatella persoonallisuuden olevan laatua, puhdasta laatua. Ilman määrää. Kun ajattelen jotakin väriä sellaisenaan, se on samaa kuin ajatella persoonallisuutta sellaisenaan. Sitä ei voi todellisuudessa nähdä. Tarvitaan jotakin, joka on sen väristä. Ja samoin tarvitaan jokin, jolla on tuo persoonallisuus.

Kun kuolema hajottaa ihmisen, ruumis hapettuu lopulta. Mielen yksilöityminen lakkaa. Kuvittelen mielessäni seitsemää mielenauttajahenkeä, jotka työskentelevät kullakin aivokuoremme alueella. Kuvittelen köyhtä, jossa on silmukka. Tuo silmukka symboloi ihmismieltä, ja kun ihminen kuolee, ajattelen heidän vetävän sen köyden suoraksi. Siinä ei enää ole silmukkaa.

Toisin sanoen virtapiiri on edelleen olemassa, mutta minun yksilöity osuuteni siitä katoaa, kun kuolen.

Sieluni ja serafiryhmä ovat persoonallisia. Suuntaaja palaa Diviningtoniin ja jää odottamaan. Arkkienkelit ovat ottaneet sormenjäljet persoonallisuudelta. He voivat tunnistaa sen uudelleen, mutta se ei ole heidän huostassaan, vaan heillä on vain tiedot siitä. He voivat olla varmoja siitä, että kysymyksessä on sama perso-

na.

Oletetaan, että esimerkiksi Bud [henkilö yleisön joukossa] kuolee. Hän ei pane sitä pahakseen.

Kun valmistaudutaan panemaan Bud jälleen kokoon, serafi saapuu ensimmäisen mansiomaailman kuolleistaheräämissaliin. Tekniset asiantuntijat menevät varastopöydän luokse ja sanovat: ”Saammeko yhden vakiotyyppisen kehon, joka soveltuu entiseen natriumkloridiin perustuvaan elollismalliin, joka tulee tällaisen koordinaatiston omaavalta sfääriltä.” Sitten he ilmoittavat Urantialla vallitsevan fyysisen tyyppin: hän on keskikihengittäjä, hän toimi niissä ja niissä lämpötiloissa; planeetan sähköpotentiaali oli se ja se. Toisin sanoen he antavat hänelle kehon, jossa hän tuntee olonsa koitoseksi eli puvun, joka istuu.

Uskon, että nämä erot pienenevät sitä mukaa kuin etenemme mansiomaailmoissa, mutta on hyvin tärkeää, että ensimmäisissä mansiomaailmoissa on jotakin tuttua ja turvallista. Sitten he ottavat tämän vakiotyyppisen kehon ja asettavat sen makaamaan kivilaatalle, jonka kuvittelen olevan marmorista. Tuo paikka näyttää minusta ruumishuoneelta, koska sieltä me täällä lähdimme ja sieltä me vastaavasti lähdemme uudestaan liikkeelle tuolla ylhäällä. Serafi sijoittaa Budin sielun pitkäikäisen olevan kehon yläpäähän. Uskon sen näyttävän hyvin ihmisen kaltaiselta. Sillä on jalat, kädet ja kaikki tarvittava. Jos minut herätetään liian erilaisena, niin minähän pelästyisin. On toimittava hellävaraisesti.

Uskon, että keho on kooltaan Budille sopiva. Hän on normaalikokoinen aikuinen mies, ei vauva, aivan kuten Jeesuskin oli morontiahahmossaan aikuinen.

Serafi sijoittaa sitten Budin sielun hänen aivoihinsa; kuvittelen sen olevan eräänlainen morontia-aivokuori. Tämä keho on melkein fyysinen. Sen jalka voi katketa. Se ei vain ole teknisesti fyysinen. Heillä on hallussaan morontiaalinen mielivirtapiiri. He kutsuvat saliin sähkösentajan mukanaan tämä mielivirtapiiri, ja he kytkevät silmukan siihen.

Ajatuksensuuntaaja on palannut. Hän ottaa paikansa mielen linnoituksessa. Ja sitten persoonallisuus tulee ja ottaa haltuunsa tämän mielivirtapiirin. Ja silloin tietoisuus palaa. He ottavat persoonallisuudelta sormenjäljet, ja arkkienkelit voivat todistaa, että kysymyksessä on sama miekkonen, Bud, joka on onnistunut jäämään eloon, Luoja ties miten! Olemme kaikki yllättyneitä, sillä emme odottaneet häntä. Tämä osoittaa, että Isän rakkaus menee kaiken ymmärryksen yli.

Sitä, missä persoonallisuus on tänä aikana, ei tiedä kukaan. Ehdottomasti ei kukaan.

Jos heräisimme toisasteisen keskiväliolennon fyysisessä kehossa, se olisi meille suunnaton šokki. Se olisi traumaattinen kokemus. Keskiväliolento on elävä sähköinen kaavio – toisasteinen keskiväliolento. Täysin fyysinen olento. Selvitetäänpä nyt, mikä osa ihmisestä on todella inhimillistä. Se on hänen hermostonsa. Entä oletko koskaan nähnyt kuvaa ihmisen hermostosta? Hyvä on. Kuvitelkaa sitä erillään ruumiista, niin että se pysyisi jotenkin koossa ilman ruumista.

Yrittäkää nyt kuvitella mielessänne toisasteisen keskiväliolennon fyysistä ruumista. Hän on sähköinen kaavio. Toisasteinen keskiväliolento on ihminen, jolta puuttuvat kaikki nisäkkäiden perintökijät, mitä kuvaa parhaiten se, että hänellä ei ole muita mielenauttajia kuin kaksi ylintä. Toisasteisen keskiväliolennon mielessä toimivat palvonta ja viisus.

Palatkaamme esimerkkiimme. Budin sielussa on kaksi elävää tekijää. On olemassa kolme tekijää, jotka säilyvät: sielu, Suuntaaja ja persoonallisuus.

Sielulla on toiminnalliselta kannalta kaksi erilaista muistia. Sielun kannalta niitä on vain yksi. Kaikki nämä magneettinauhat, joita Bud on leikannut ja jotka rekisteröityvät sähköisesti todennäköisesti aivokuoreen, on nauhoitettu uudelleen sielun tasolla. Eivät kaikki, mutta kaikki merkittävät. Ja jotkin niistä on nauhoitettu uudelleen Suuntaajan tasolla.

Budilla voi esimerkiksi olla kokemus, joka on moraalisesti mutta ei hengellisesti merkittävä. Olen varma, että sielu nauhoittaisi moraalisesti merkittävän kokemuksen, koska se on eläimellisyyden yläpuolella. Mutta meille kerrotaan, että moraalisuus on hengellisyyden alapuolella olevaa, joten en usko, että Suuntaaja nauhoittaisi sitä. Huomaatteko eron?

En usko, että sielu nauhoittaisi muistoja, jotka liittyvät kengännauhojen solmimiseen selkäydinrefleksinä. Ymmärrätkö, mitä tarkoitan? Yritän antaa teille käsityksen valikoivuudesta.

Tämä tarkoittaa sitä, että kun Bud herää siellä ylhäällä, asiat, jotka Suuntaaja on nauhoittanut, aktivoituvat välittömästi vastaaville magneettinauhoille sielun tasolla. Morontiatietoisuus saa siten välittömästi haltuunsa sen osan muistista. Osa muistoista on kadonnut lopullisesti. Niiden säilyttämisestä olisi mielestäni pelkkää riesaa. Niitä symboloi esimerkiksi kengännauhojen solmiminen.

Tämä jättää epäaktiiviset magneettinauhat sielun tasolle. Ne voidaan aktivoida. Uskon, että niitä voidaan aktivoida kahdella tavalla.

Nro 1: Bud kohtaa Ruthin siellä ylhäällä, ja he muistelevat menneitä. Heillä oli eräs yhteinen kokemus, jolla oli moraalista ja eettistä merkitystä Budille mutta Ruthille jostain syystä hengellistä merkitystä. Kun he päätyvät muistellessaan tähän pisteeseen, Ruth alkaa puhua tuosta tapauksesta ja Bud sanoo: ”Hei, odotas vähän, sanohan se uudestaan.” Ja kun Ruth toistaa sen mitä on sanonut, se saa tämän magneettinauhan aktivoitumaan. Kun Bud kuulee tämän nauhan aktivoituvan omassa muistissaan, siihen liittyy todellisuuden tuntu ja tunnetila, ja siitä lähtien se on aktiivinen nauha. Ruth herätti sen eloon.

Uskon, että on toinenkin tapa – serafinne voi näet kertoa teille monta tarinaa.

Ja on vielä yksi tapa, joka on mystisin kaikista. Uskon, että persoonallisuus voi jollakin lailla ja jossain määrin aktivoida näitä lepotilassa olevia magneettinauhoja. Bud kävelee pitkin jotakin morontiapromenadia. Ja yhtäkkiä hän pysähtyy ja sinä käännyt ympäri. Tämä on mielestäni yleinen ihme. Se on toisin sanoen tavallista, mutta kukaan ei osaa selittää sitä. Ette voi selittää sellaista, mikä on ihmeellistä, kuten ihmi-

sen hedelmöityminen – yleinen ihme – ja jumalallinen inkarnaatio, epätavallinen ihme.

Yhtäkkiä hän siis pysähtyy ja sinä käännyt ympäri. Hän ei tiennyt, että olit tullut sinne. Hän ei ollut käynyt tarkistamassa uusien tulokkaiden nimiä. Ja teidän kummankin muistissa aktivoituu mielikuva keskinäisestä suhteestanne. Olitte ystäviä täällä alhaalla ja tutustuitte siniseen kirjaan yhdessä.

Meille kerrotaan, että tulemme muistamaan henkilökohtaiset suhteemme. Meille kerrotaan, että persoonallisuuksien väliset suhteet ovat aina päämäärä, eivät koskaan keino. Ne omaavat lopullista arvoa. Uskon, että sadan vuoden, tuhannen vuoden tai kymmenen tuhannen vuoden kuluessa kaikki merkitykselliset uinuvat nauhamme aktivoidaan uudelleen. Jopa sellainen, mikä on uinuvana konkreettisesti muistissa, toimii yhä luonteessa, ja kuvailisin luonnetta sielun perusmallina, joka sisältää kaiken kauneuden ja kaiken rumuuden, joka on meidän sielullemme ominaista kuoleman hetkellä. Kaikki tekemämme hyvä työ ja kaikki kesken jääneet yritykset jatkuvat siellä.

Heikkoutemme säilyvät. Muistatthän? Niistä laaditaan inventaari. Verukkeiden esittäminen, vitkastelu, epäoikeudenmukaisuus, mukavuudenhalu, ongelmien välttely. Tekomme tulevat olemaan siinä määrin epäeettisiä ja moraalisesti arveluttavia kuin nämä vajavuutemme säilyvät. Tekomme tulevat olemaan siinä määrin eettisiä ja moraalisia ja oivallisia kuin olemme kehittäneet vankan luonteen täällä alhaalla. Morontiasielun tai sielun tasolla toimivan persoonallisuuden varhain tekemiin päätöksiin vaikuttaa suuresti tästä elämästä seuraavaan elämään säilyvän luonteen antama impulssi.

Voisi melkein lainata buddhalaista termiä. Voisi sanoa, että karmamme pysyy. Syysuhde, jatkuvuus. Buddhalaiset ovat siinä hyvin lähellä totuutta. En pidä heidän lopullisesta tavoitteestaan, joka on olemattomuus, mutta käsitys, jonka mukaan keskeneräinen työemme tulee jatkumaan, on varsin järkevä. Urantialuvutkin vahvistavat sen. Ne eivät kuitenkaan vahvista inkarnaatioiden kiertokulkua. Kysymyksessä on lineaarinen kokemus, joka johtaa täältä Paratiisiin.

Bud ei siis palaa takaisin tänne, eli häntä ei siirretä esimerkiksi Ajatuksensuuntaajan välityksellä johonkin toiseen ihmiseen. Bud tulee olemaan oma itsensä. Tähän sopii kuitenkin hyvin buddhalainen käsitys karmasta. Bud alkaa työstää karmaansa ensimmäisessä mansiomaailmassa. En ole koskaan aiemmin käyttänyt tätä sanaa tässä yhteydessä, mutta tähän se sopii. Kristillisessä teologiassa ei ole sanaa, joka ilmaisisi sitä. Kristillisen käsityksen mukaan sinut puhdistetaan tai sinä palat. Buddhalainen käsitys on paljon parempi. Otat nyyttisi sieltä, mihin sen jätit, ja lähdet jatkamaan samaa matkaa.

Suomentanut Leena Kari

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS

JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-iaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset Muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa Yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International Journalille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <skelly@wtmi.net>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI Journalista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on jätetty pois suomennoksesta.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA

© 2009 Kansainvälinen Urantia-yhdistys